

glasilo salezijanske družine

leto 1987

Salezijanski vestnik

številka

4

Dar jeseni in božjega blagoslova

Hladnejše noči, po kotlinah megla v jutru, toplo opoldansko sonce in vonj kostanja dajejo slutiti, da stopamo v jesen, letni čas, ki nam bo prinesel sadove zimskega počitka zemlje, spomladanskih in letnih naporov in blagoslova od zgoraj.

Pobrali bomo sadove naših polj, vinogradov, gozdov... Naša misel se bo zaustavljala ob preteklih dneh in dogodkih. Veliko naporov je bilo potrebno vložiti, da bomo preskrbljeni za naslednje mesece. Obiskalo nas je nenaklonjeno vreme, ponekod je z razdiralno močjo udarjala toča, drugod so sadike in sadeži zaradi suše ostali brez življenja. Dež je v času, ko je cvetelo drevje, preprečil razvoj sadov. Marsikdaj smo brez moči opazovali, kako so se naše moči iztekale v neuspeh.

Pa bo kljub temu za vse dovolj. Potrebno si bo morda porazdeliti, pogledati, ali je kdo v večji stiski kot smo mi, imeti odprte oči in roke. Kako drugače bi se odvijala naša zemlja, če bi takšno razpoloženje prevzelo ves svet, vse ljudi! Koliko manj življenj bi se v nemoči izteklo veliko prej, kot je nujno.

Vsaka jesen je za salezijance in hčere Marije Pomočnice nov dokaz, da mnoge skupnosti mislijo na nas. Spet in spet prihajajo povabila, da se oglasimo, ker nas čakajo krompir, koruza, sadje. Zopet bomo ostajali brez besed in začudeni nad tolikšno velikodušnostjo. S hvaležnostjo sprejemamo vsak dar. Oddolžili se bomo, kakor bo po naših močeh najbolje.

Dar zemlje

Na brajdi zlati se sad dobre jeseni:
Grozd sočen kot mlada kri v dar se ponuja,
v prividih večernih mavric — sreča se peni,
vsa polnost barv žehti, da skoraj utruja.

Dar, ki ga objeti ne moreš, ne moreš mu dati cene!
Dar zemlje, tiste črne prsti, dežja in sonca
in Stvarnika in tebe in mene,
ustvarjalca vsega, iz česar življenje se snuje.

Zlat je sad, kot je zlato nebo na zapadu.
Zemlja je izločila svoje darove kot mati,
ki se vrnila je z božje poti. Na pragu
je odgrnila svoj jerbas: sveti sad svoje ljubezni,
svojim otrokom v veselje, srečo, življenje.

M.J.

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Uprava: KNJI ŽICE, Ljubljana—
Rakovnik

Leto 60(1987)
Številka 4(1. oktober 1987)
Ureja uredniški odbor. Glavni
urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Stanis Kahne

Tisk:
Marko Kratochwill, Ljubljana
Slomškova 8

Fotografija na naslovni strani:
Mirko

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 — p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v
18 različnih jezikih (letna naklada
preko 10 milijonov izvodov):
Argentina - Avstralija - Avstrija -
Belgija - Bolivija - Brazilija - Čile -
Ekvador - Filipini - Francija - Gva-
temala - Indija (angleški - malaya-
lam - tamilski in telugu) - Irska in
Velika Britanija - Italija - Japona -
Jugoslavija (slovenski in hr-
vaški) - Kanada - Kitajska (izhaja
v Hong-kongu) - Kolumbija - Ko-
reja - Litva (izhaja v Rimu) - Mal-
ta - Mehika - Nemčija - Nizozem-
ska - Paragvaj - Peru - Poljska -
Portugalska - Santo Domingo -
Španija - Tajska - Urugvaj - Vene-
zuela - Zaire - Združene države
Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine do-
ma in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vest-
nik je don Boskov dar vsakomur,
ki ga želi. Hvaležni smo za vsak
dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

spoštovani bralci Salezijanskega vestnika

Pesem nam pove, da 'živeti od sanj ni lahko'. Pogostokrat srečanja bivših gojencev in gojenk, ki jim posvečamo prilogo v tej številki Vestnika, izvenijo prav v to, kot sanje, načrti, pogovori o prihodnosti. Težko jih je opredeliti in jim začrtati pot. Toda upanje živi. Dejstvo je, da so bivši gojenci člani salezijanske družine 'zaradi vzgoje, ki so jo prejeli'. Vezi postanejo trdnejše, ko se odločijo, da bodo prevzeli aktivnejši delež v salezijanskem poslanstvu doma in po svetu. Vključitev v razne aktivnosti, ki jih opravljajo salezijanci in hčere Marije Pomočnice, pomeni oblikovanje tudi njihove lastne podobe.

Za nas so sanje, drugod po svetu resničnost. Svetovna zveza bivših gojencev in gojenk in vsakoletna srečanja na najvišji ravni kažejo, da je zveza akrična in se vključuje v dogajanja celotne Cerkve.

Že večkrat pa smo tudi pri nas bili priča začetkom, oživljanju, nabiranju moči. Jubilejno leto bo tudi za ta del salezijanske družine pomenilo zadosten izziv za oživitvev, medsebojno pomoč in delo v prihodnosti.

Kljub počitniškemu razpoloženju so naše življenje popestrili nekateri dogodki, ki presegaajo vsakdanjost teh dni.

Udeležili smo se novih maš ter se veselili skupaj s sorodniki novomašnikov in cerkvenih skupnosti, ki so jim pomagale pri uresničevanju njihovega poklica. V sliki in besedi nove maše odmevajo v Vestniku.

Zlatomašnik Jakob Žalar je svoje slavje ponovil večkrat kot novomašniki. Številne cerkvene skupnosti so ga povabile medse. Je pač samo eden. V pogovoru nam je spregovoril tudi za Vestnik. Obiskali smo škofijski ordinariat v Kopru, kjer že dolga leta opravlja službo kanclerja prelat Ivan Kobal, nekdanji rakovniški gojenec. Marsikaj zanimivega nam je zaupal.

Bližina leta 1988 odmeva v različnih delih sveta. Vestniki, ki prihajajo na uredništvo, prinašajo polno poročil in fotografij s prireditvev, ki se odvijajo ob tej priložnosti. V večnem mestu so slovesno praznovali stoletnico posvetitve bazilike Srca Jezusovega, ki je don Bosku izčrpala zadnje moči. Ob svetišču je svetnik povzel vse svoje življenje. Zbiranje sredstev za to cerkev je odmevalo tudi v naših krajih.

V počitniških dneh nas je obiskalo več misijonarjev. Radovedno smo prisluhnili njihovim pripovedim. Marsikdo se je že srečal z njimi, gotovo pa bo kaj zanimivega tudi v Vestniku.

Dogodki, ki so se v zadnjih dneh odvijali v afriški državi Burundi, pritegujejo našo pozornost in ob tem radi pomislimo na prihodnost, ki se pripravlja za naša misijonarja Gustija Horvata in Jožeta Mlinariča.

Jesensko pobarvana številka Vestnika je zadnja v tem letu. Naslednja bo že nosila letnico '88 in bo uglašena na praznovanje jubileja don Boskove smrti. Pozdravljamo nove bralce in molivce za duhovne poklice, ki so se nam pridružili pred kratkim. Lepe trenutke ob prebiranju strani Vestnika in vsem lep pozdrav.

Utrinki z novomašnih slavij

Trije salezijanci so letos postali duhovniki: posvečenju so sledile nove maše na Trsteniku, v Gornjem gradu in v Belem Blatu. Delček lepega razpoloženja naj ostane zapisan v Vestniku.

V gornjem gradu

Svetla zarja nedeljskega jutra, ki je naznanjala enega čudovitih poletnih dni, nas je pozdravila okrašena z meglicami, ki so se kakor jagnjeta pasla po prebujajoči se dolini. Ni bilo razloga, da bi bili žalostni in malodušni. Prepričanje, da se čudovito pisan prebujajoč dan želi z nami veseliti praznika nove maše, je budilo upanje in pričakovanje.

Po osmih desetletjih, pa še kakšnem letu zraven, se je uresničilo hrepenenje gornjegrajskih vernikov, zato je toliko bolj ganljivo srečanje z novomašnikom pod domačim krovom.

Vsi, ki smo se strnili ob domačiji, smo začutili, da je mladost klesar, ki kleše življenje, da je rast, ki mora prinesti, kar je resnično lepo in dobro. Je čas, ki hitro mine in skoraj izgine. V njej mora vsakdo zgraditi lastno osebnost, se srečati z lastno potjo. Janez jo je v tem času iskal in jo našel. Odgovoril je Gospodu, ki se je dotaknil njegovih ustnic. Njegovo srce, okrepljeno z domačo srčnostjo, bo odslej utripalo za Gospoda, da bo v mladih upanje dopolnjeno, da bodo mladi doživljali srečo tukaj na zemlji in v večnosti. Pot od domače hiše do farne cerkve, ki jo je novomaš-

Janez Potočnik s starši

nik Janez kot ministrant tolikokrat prehodil, je postala z današnjim dnem stičišče poti njegovega življenja, kamor ga bo pošiljal Delodajalec. Na čelu procesije stopajo številni ministranti iz župnije Ljubljana-Rakovnik, ki jih je Janez dolga leta vzgajal. Za njimi stopajo domači ministranti, okoliški duhovniki in salezijanci. Čudovito okrašena katedrala je pritegnila k molitvi in zbranosti. Na kraju, kjer je pred leti Gospodar življenja vdahnil v malega Janeza božje življenje, ga sedaj po njem posreduje vsem navzočim, saj postaja prav zanje oče in pastir. Pesem veselja in hvaležnosti Bogu je prešinjala ves dan. Vsi

smo bili veseli, da nas je dogodek osrečeval. Pritegnil je toliko dobrih src. Prepričan sem, da je pesem sreče odmevala mnogo dlje kot jo zaznavajo človekova ušesa. Kaj se ne bi veselili trenutka, v katerega je bilo vloženo toliko darovanja, toliko veselih ur, toliko poguma in molitve. Zares čas, ki ni poznal lenuhov. Vsak je znal prispevati k medsebojnemu bogatenju. Ta praznik je ponovna potrditev, da je človek sposoben živeti razsežnost darovanja. Bo še kdaj tako lepo? Bo še kdo prehodil pot, na katero je stopil Janez? Vprašajni, ki sta vznemirjali in navduševali, ostali pa sta zakriti v meglico upanja in pričakovanja.

Težko se posloviš od preprostih, pa globoko čutečih ljudi. Najbolje bi bilo upoštevati nasvet otrok, ki so naju s sobratom spremljali na postajo. Avtobus je pred časom odpeljal. Modrovali so: „Kaj zato, saj bo odpeljal jutri ob istem času, pa še malo prej!“ Kljub temu zagotovilu sva se morala posloviti, ubrati drugačno pot. Usmilil se naju je mlajši možki. V pogovoru z njim sva zopet doumela, da Bog ne gleda na zunanost, marveč na plemenito srce.

Ninpos

Na Trsteniku

Malokdo pod Storžičem je pred tremi meseci še pomnil novo mašo na Trsteniku. Cudermanova mama iz Babnega vrta se je spomnila zadnje, ki je bila pred 63 leti pri Studen v Zabljah.

„Tud' z možnarji so strelal. Dekleta so delala pušelce, da jih je bilo cele jerbese...“

Jerbasov in možnarjev ob letošnji novi maši salezijanca

Blaž Cuderman se poslavlja od doma

Blaža Cudermana, Skokovega iz Babnega vrta, ni bilo več. Bilo je pa veselje, bile so solze, narodne noše na slovesno okrašenem vozu, pesem in podoknica — kot se za praznik na Gorenjskem spodobi.

Po celi župniji so se v vetru priklanjali mogočni mlaji, župnijska cerkev je prenovljena in okrašena čakala novega mašnika, ko se je novomašnik poslovil od mame Zofke, strica Vinka, brata in sester. Podoba je bila, da je velika družina zbrana pri molitvi, ko je mama blagoslovila sina novomašnika. Že nekaj let je po molitvah sledil še očenaš za Blaža, v zadnjih dneh pa „za novomaš-

nika“. Pri sami mašni daritvi se je novomašnik izrecno spomnil tudi očeta Jožeta, ki se je že v njegovi rani mladosti smrtno ponesrečil. Z njim so darovali in molili številni sorodniki, prijatelji in znanci. Misli in želje vseh je v svojem govoru čudovito povzel nekdanji trsteniški župnik Janez Vidic.

„Bog nam je podaril lep kos zemlje pod Storžičem. Podaril nam je očete in matere, ki so nam jo izročili skrbno obdelano.“

Še posebej pa Bogu hvala za sinove, ki jo sedaj morejo blagoslavljal!

Darko Mali

V Belem Blatu

V bližini ustja dveh panonskih rek Tise in Begeja (Vojvodina) leži majhna kmečka vas Belo Blato. Že veliko let jo obzarja banatsko sonce. Tudi letos 18. julija je sonce močno žgalo. Vročina je bila neznošna. Kljub temu pa je velika množica hitela proti farni cerkvi. V tej je bilo mogoče čutiti zadah po znoju, vendar

to ni motilo nikogar. Vsa množica je z nemirnim srcem pričakovala slavljenca. Kmalu po peti uri se je pojavil pred glavnim vhodom, v spremstvu duhovnikov in škofa posvečevalca, domačin — diakon Stojan Kalapiš. Orgle so bučno zadonele, vztrepeta so srca vseh bližnjih in daljnih Stojanovih sorodnikov. Po ubranih začetnih akordih je zazvenela lepa bolgarska dobrodošlica.

Tudi Stojanu se je orosilo oko ob pogledu na to zbrano množico. Skupaj s škofom posvečevalcem sta pristopila k oltarju.

Začelo se je sveto dejanje: „V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha...“ Množica je z navdušenjem sodelovala pri evharističnem bogoslužju. Po homiliji, ki jo je imel škof msgr. Thomas Jung, je nastopil glavni del posvetitve domačina Stojana za duhovnika. Škof je položil roke nanj. Tako je prejel prvi bolgarski salezijanec red mašniškega posvečenja. Dvajsetletno pionirsko delo slovenskih salezijancev na banatski ravnici je peželo svoj prvi sad. Stojan, sedaj kot duhovnik, je skupaj s škofom prvič daroval evharistično daritev. V srcih vernikov je kipel vzklík: „Ti si duhovnik vekomaj.“

Takoj naslednji dan je novomašnik daroval svojo prvo evharistično daritev v svoji domači vasi. Farni zvon nas je zopet vabil pod svoje okrilje. Zbralo se je veliko ljudi. Tudi iz sosednjih župnij jih je veliko priromalo na to redko slovesnost nove maše v Banatu. Med številnimi romarji je bil tudi pevski zbor iz župnije Mužlja, ki je poskrbel za glasbeni del te slovesnosti. Poleg bolgarske se je glasila še madžarska, srbohrvaška in slovenska pesem.

Med evharistično daritvijo se je novomašnik zahvaljeval za dar poklica in dar duhovništva. Gospod ga je vznemiril in povabil na pot radikalnega služenja bližnjim. Temu izzivu se je odzval, čeprav je doživljal veliko nasprotovanj s strani sovaščanov in domačin. Ta odločitev je pokazala, da je tudi v kriznih časih tak korak uresničljiv, kajti božji duh veje, kjer hoče.

Duro Penov

Diakoni F. Maršič, J. Mirtek in J. Zabret

Diakonsko posvečenje

Na zadnjo nedeljo v juniju, ko je na Rakovniku bilo srečanje don Boskovih prijateljev, so bili v cerkvi Marije Pomočnice posvečeni v diakone trije salezijski bogoslovci: Franc Maršič, Janez Mirtek in Jože Zabret. Posvetil jih je škof dr. Stanislav Lenič in še enkrat pokazal veliko naklonjenost salezijancem pri nas.

„Sprejem diakonske službe je izraz pripravljenosti, da služite vse življenje. S tem pokažete, da ste pripravljeni služiti evangeliju, oltarju in bratom ter sestram,“ jim je dejal škof Lenič. Povabil jih je, da naj posnemajo Kristusa, ki je prišel, da bi stregel, ne pa da bi drugi njemu stregli. Spomnil jih je tudi, da diakonat sprejemajo v posebnem času: na začetku priprav na don Boskovo leto 1988, ob začetku Marijinega leta in ob obletnici smrti marijanskega škofa Antona B. Jegliča, ki je vse delal z Marijo in pustil neizbrisen pečat v zgodovini slovenskega naroda.

„Ne morem vam dati kot zlatomašnik lepšega nasveta, kot vam ga daje čas, v katerem

ste: Naj vam bo zgled don Bosko v svoji ljubezni do Marije in v delavnosti,“ je rekel škof Lenič. „Bog z vami in Devica Marija, to je moje voščilo za vašo mlado pot.“

Ob škofu je somaševal še inšpektor Anton Košir in 11 somašnikov. Prišli so tudi župniki domačih župnij in večje število vernikov in zlasti sorodniki. Slovesnost smo končali s pesmijo in najboljimi voščili zlatomašniku.

Bogoslovci, ki so naredili večne zaobljube na Rakovniku

Izročitev Bogu za vedno

„Da bi v Gospodovi službi in salezijski družbi vztrajali do smrti,“ je bil odgovor, ki ga je šest mladih salezijancev izreklo pred svojim predstojnikom inšpektorjem Antonom Koširjem, ko jih je vprašal, kaj želijo od Boga in Cerkve.

Nedelja 20. septembra je bil zanje dan darovanja. Skupaj z župnijsko skupnostjo, ki se običajno zbira k maši ob pol enajstih, sobrati skupnosti, katerim pripadajo, starši, sorodniki in prijatelji so v rakovniški cerkvi javno izpovedali pripravljenost, da želijo vse življenje posvetiti Bogu in bratom v skupnosti. Besede ustanovnika sv. Janeza Boska: „Bogu sem obljubil, da bom vse življenje delal za uboge fante,“ so s tem postale tudi vodilo njihovega življenja.

Bogoslovci Andrej Baligač, Jože Filej, Peter Ivančič, Štefan Krampač, Štefan Križnik in Franc Šenk, ki so sicer študentje teologije v Ljubljani, Turinu in Benediktbeuernu v

Nemčiji, so se na ta korak pripravljali z večletnim življenjem po salezijanskem redovnem pravilu, neposredno pred slovesnostjo pa so se s pomočjo voditelja Ivana Turka posvetili poglobljeni pripravi. Inšpektor jih je v mašnem nagovoru spomnil, da izrekajo obljubo v Marijinem svetišču in v Marijinem letu, nato jim je zaželel, da bi bilo življenje darovanosti v blagoslov njim in vsem, h katerim bodo poslani. Verno občestvo jih

je spremljalo v izrekanju obljube in jih v litanijah vseh svetnikov še posebej priporočilo priprošnji svetnikov, zlasti njihovih krstnih zavetnikov.

Veselje se je nadaljevalo v družinskem veselju rakovniške skupnosti in izmenjavi dobrih želja.

Odločenost mladih bogoslovcev je bila zgovorno znamenje velikodušnosti mladih, s katerimi se srečujemo na poteh vsakega dne.

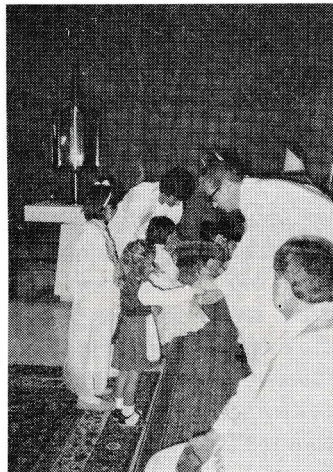
Mladinski pevski zbor v Titogradu

Obletnica župnije v Titogradu

Na praznik Srca Jezusovega, 26. junija, so v katoliški župniji v Titogradu proslavili dvojni jubilej. Pred 120 leti je v nekdanjo Podgorico prišel prvi redni župnik, pred 30 leti pa so salezijanci v barski nadškofiji začeli delovati.

Slovesno bogoslužje je ob tej priložnosti vodil barski nadškof in primas Srbije msgr. Petar Perkolič. Sodeloval je tudi skopski pomožni škof msgr. Nikola Prela in salezijanski inšpektor iz Ljubljane Anton Košir, poleg njiju še več duhovnikov iz barske in skopsko-prizrenske škofije ter prek 300 vernikov.

Titograd: otroci pozdravljajo goste

Slavje skupnosti v Nišu

Za niško cerkveno skupnost in okoliške kraje so v preteklosti skrbeli salezijanci iz ljubljanske inšpektorije. Prav pred 40 leti, 1947., je skrb za župnijo prevzel Vekoslav Kastelic. Za njim je prišla vrsta drugih. Potrebno je bilo obnoviti cerkveno stavbo in versko življenje v župniji. V tem delu so pokazali veliko mero požrtvovalnosti in navdušenja. V salezijanskem imenu je na slovesnosti spregovoril Herman Habič, ki je bil v Nišu 18 let kaplan, župnik in dekan.

Na predvečer praznika apostolov Petra in Pavla se je zbralo večje število vernih katoličanov in gostov, ko so v Nišu obhajali 100-letnico postavitve župnijske cerkve.

V imenu novega beograjskega nadškofa je slovesnost vodil bivši nadškof msgr. Alojzij Turk, navzoč pa je bil tudi predstavnik apostolske nunciature.

Iščemo mlajšo upokojenko, ki bi bila pripravljena pomagati na vrtu in pri gospodarstvu na Rakovniku. Zagotovljena je prehrana, stanovanje in plačilo po dogovoru.

salezijanci
na Rakovniku

Bazilika Srca Jezusovega v Rimu

14. maja 1987 se je bazilika Srca Jezusovega blizu glavne rimske železniške postaje Termini odela v slavnostna oblačila. Ob kardinalih in škofih so bili predstavniki italijanske države, prijatelji salezijanskega dela, salezijanci in njihovi gojenci, hčere Marije Pomočnice z gojenkami in številni drugi. S slovesno akademijo so proslavili stoletnico posvetitve svetišča. Kar dober mesec pred tem pa so se v svetišču vrstila srečanja, romanja, dnevi poglobljanja.

Pismo E. Viganaja

Nekaj dni pred uradno slavo je vrhovni predstojnik E. Viganò napisal slavnostno pismo. Med drugim je zapisal: „Stoletnica posvetitve bazilike Srca Jezusovega je za nas dogodek, ki ima bogato zgodovinsko in preroško vsebino. Svetišče, ki ga je želel Pij IX., je bilo postavljeno v času papeža Leona XIII., ki je gradnjo zaupal don Bosku. Naš sposobni oče si je kljub velikim tegobam starosti in razdalji (živel je v Turinu) naprtil težko delo z žilavostjo, ki je bila zanj značilna, in za ceno nenehnih žrtev. Ni se zadovoljil s cerkvijo. Želel je postaviti tudi dom za revne mlade tega mesta. Veliko delo je bil njegov labodji spev: himna Kristusovi ljubezni, ljubezni do majhnih in revnih.

Don Bosko se je veselil, da je v svetišču lahko pokazal globoko in iskreno pripadnost Petrovemu nasledniku. Prav pripadnost Cerkvi ga je spodbujala, da je sprejel velike napore. Vsak korak je storil z zaupanjem v božjo previdnost, ki ga je spremljala pri mnogih delih. Tako je pripeljal do zaključka, iz nič, česar si drugi niso upali.

Drug vidik svetnikovega življenja in poslanstva po sto letih sveti kot povzetek. Don Bosko je na vsak način hotel biti navzoč pri posvetitvi cerkve, proti nasvetom zdravnikov, ki so se bali za njegovo krhko zdravje. Prav v tem svetišču, ko je pri oltarju Marije Pomočnice daroval sv. mašo, se je večkrat ustavil in so ga obliše solze: premišljeval je svoje življenje, ki so ga zaznamovale besede božje Matere v sanjah pri devetih letih: „Ne boj se! Ob svojem času boš vse razumel.“ Tu je čutil v veliki hvaležnosti potrjeno prepričanje, da je njegovo poslanstvo in poslanstvo Družbe, ki jo je ustanovil, za božje

ljudstvo, in da ni sad samo človeških načrtov!

Proslave ob stoletnici naj bodo ‚spomin‘ in ‚naloga‘, da bi s Kristusovim srcem čutili izzive novih časov, jih razsvetljevali in oplemenitili z upanjem v privlačni luči svetosti za mlade in vse verne.“

14. maj 1887

Veličastna cerkev še ni bila povsem pripravljena za obred posvetitve. Manjkal je še marsikateri del opreme in dekoracije. Kljub temu je don Bosko želel, da bi bila cerkev posvečena tega dne. Bal se je, da mu za poznejši čas moči ne bodo zadostovale. Leto 1887 je namreč začel zelo bolan. Cele dneve je prebil v sobi, z veliko težavo sprejemal obiskovalce. 5. aprila ni mogel več govoriti, bil je delno ohromel. Ko je 20. aprila odšel iz Valdocca, da bi šel v Rim, so bili prepričani, da ne bo naredil niti desetino poti.

Na predvečer velikega dne ga je sprejel papež Leon XIII. To je bil zadnji don Boskov sprejem pri papežu. Sv. oče mu je izkazal izredno spoštovanje in naklonjenost. V podrobnostih se je zanimal za razvoj salezijanske družbe in dela v Rimu.

Obred posvetitve je opravil kard. Lucido Maria Parocchi, protektor družbe. Z vsem bliščem, obredjem in skrivnostnostjo, ki so bili značilni za čas, je posvečevalec v petih urah, kolikor je obred trajal, posvetil novo svetišče. Le redki posamezniki so lahko spremljali dogajanje v cerkvi, saj se je obred odvijal za zaprtimi vrati. Med njimi je bil tudi don Bosko, ki je kljub izčrpanosti vztrajal do konca. Takrat so mu moči pošle in so ga morali spremljati v zakristijo.

Naslednjega dne je bila nedelja. Svetnik je daroval prvo daritev v novem svetišču, pri oltarju Marije Pomočnice. To

je bila daritev, ki je trajala vse življenje. Trajala je veliko dalj časa, kot je bilo običajno. Zdelo se je, kot da maševalec ne bo prišel nikoli do konca. Ustavljal se je, premišljeval, brisal solze... Ko so ga vprašali, kaj se je vendar zgodilo med mašo, je odgovoril: „Ponovno sem videl sanje, ki sem jih imel pri devetih letih, slišal glas matere, bratov in Marije, ki mi je govorila: ‚Ob svojem času boš vse razumel.‘ Don Bosko je polnost časov doživel prav pri oltarju Marije Pomočnice, kot krono izrednih naporov pri postavljanju svetišča, ki ga je želel Petrov naslednik. Zato je ta oltar in cerkev Srca Jezusovega eden najbolj dragocenih spominov njegovega življenja.

Pred odhodom iz Rima so ga vznemirjali dolgovi, ki so še ostali nepokriti. Ni želel, da bi svojemu nasledniku v vodstvu salezijanske družbe zapustil tako težko breme. Pisal je na razne strani, prosil, še nekaj dni pred smrtjo. Ko je umrl, je dolg ostal, a le za kratek čas. Ne brez njegovega posredovanja je bil dolg, ki je nastajal zadnjih sedem let, poravnal le kratek čas po njegovi smrti.

ORATORIO
di S. Francesco di Sales
Fra Galliano 32-Torino

Con gran timore e quante ho se
dovuto il danaro che nella sua
carita ci ha mandato come
risultato dei viginti della
libbra misurata in 7. cose
che opera pie in onore del
sacro cuore di Gesù in Roma.
Dis la similitudine degnamente
mentre io non massochodi
pregare con giorno per la pro
spinita della sua salute, e
tutte le persone e gli affari
che la riguardano
Mestamente in giorno bene
te ho l'onore di potermi profes
sore
Vella S. V. Ammonente
Oblino scrittore
Gue g. ca. BPSco

Delež naših sotrudnikov

S svojimi prispevki so pri gradnji bazilike Srca Jezusovega pomagali tudi sotrudniki in dobrotniki s slovenskega ozemlja. Za to nam je dragocen dokaz pismo, ki ga je leta 1885 sv. Janez Bosko pisal prednici uršulinskega samostana v Škofji Loki materi Benedikti de Renaldi. Z zahalnim pismom, napisala ga je utrujena roka, je prejela tudi diplomu salezijanske sotrudnice.

Don Bosko v pismu pravi: „S hvaležnostjo sem prejel denar, ki ste mi ga poslali v svoji dobroti za srečke tombole za postavitev cerkve Srca Jezusovega v Rimu. Naj vam Bog vredno povrne, sam pa ne bom prenehal sleherni dan moliti za razcvet vašega zdravja, za osebe in skrbi, ki so vam zaupane. Skupaj z mladimi imam čast, da sem vaš služabnik.“

Iznajdljivost mu je pomagala, ko je zbiral sredstva za postavitev nameravane cerkve. Uporabil je vse poti, ki jih je sploh uporabljal pri postavljanju novih ustanov in razširjanju dela kot tudi pri vzdrževanju gojencev in podpiranju misijonarjev. V ta namen je pripravil tudi dobrodelne tombole, katerih dobiček je bil namenjen za te cilje. Glas o tem je prišel tudi na slovenska tla in našel razumevanje in podporo.

Posebno sporočilo je pred posvetitvijo cerkve poslal tudi kanoniku Luki Jeranu, uredniku Zgodnje Danice. Sporočil mu je, da je gradnja zaključena, in dodal: „Nadam se, da ta novica bode veselila tudi Vas, ker ste blagovolili ljubeznivo pripomoči, da se je to delo posrečilo.“ Povabil ga je, da se udeleži posvetitve, in obljubil, da se bo vseh dobrotnikov spominjal pri daritvi.

B.K.

S sedmim letom na Rakovnik

V šolskem letu 1919-20 je msgr. Ivan Kobal obiskoval na Rakovniku drugi razred osnovne šole. Sem je prišel iz daljne župnije Col, vas Sanabor, s sedmimi leti in enim mesecem. Šolanje je nadaljeval v Marijanišču, Gorici, Kopru in iz šentviške gimnazije ga je pot vodila v bogoslovje. Zatem je prišel v sosesčino rojstne župnije in opravljal službo župnika v Črnem vrhu nad Idrijo 31 let. Tam je preživel „krizna leta najhujšega raznarodovalnega pritiska pred zadnjo vojno, zelo huda vojna leta in povojna vrenja. Obnavljal je ruševine stavb in duš, vmes pa moral tudi v zapor, vedno pa je ostal veder, pokončen in dosleden“, smo lahko brali v Družini pred dvema letoma, ko je msgr. Kobal obhajal zlatomašni jubilej, ki ga je dočakal v službi škofijskega kanclerja v Kopru, ki jo je opravljal 21 let.

Na Rakovniku so bili prijazni gospodje, ki so vodili šole in vsako leto organizirali romarska srečanja. Svoje delovanje in pobude so objavljali v Salezijanskem vestniku, ki je bil med ljudstvom zelo razširjen, saj je vedno prinašal tudi kaj koristnega za vzgojo v družini in za rast v veri. Salezijanski vestnik so dobivali tudi Kobalovi v Sanabor, v župniji Col, čeprav je bilo tam prej italijansko zasedbeno področje. Prav oglasi v Salezijanskem vestniku so nagnili Ivanovo mater, da pošlje svojega sina v rakovniško osnovno šolo, kjer bo deležen dobre vzgoje. Priti na Rakovnik pa ni bilo lahko, saj je moral prek meje, potni list pa je bilo zelo težko dobiti.

„Jaz sem hodil na kontrabant sedem let čez mejo, brez potnega lista. Potnega lista niso dali. Če smo hoteli iti v Ljubljano, smo šli šest ur peš do Logatca. Zmeraj smo šli zvečer okrog desetih iz Sanabora in smo prišli do petih v Logatec

do železniške postaje, od tam pa še eno uro z vlakom. Enkrat sem šel prek meje celo s potnim listom nekoga drugega...“ se spominja Ivan Kobal, ki je bil edini doma „onkraj meje“. Petje, godba in dramske igre,

šola in vsakdanje pobožnosti so ga kmalu popolnoma potegnile v svoj tek in kar prehitro mu je minilo leto bivanja na Rakovniku. Cerkev Marije Pomočnice je bila le delno zgrajena in zasilno pokrita, vendar so imeli že v njej mašo in zvečer molitve, na koncu katerih jim je Franc Walland povedal kak dogodek iz don Boskovega življenja in jim dal spodbudo za nadaljnje življenje.

Franc Walland je bil dečkom posebej pri srcu, ker je imel vse stene svoje sobe polepljene z razglednicami. „To nas je zanimalo. Včasih nas je peljal gor in prav vse štiri stene so bile polepljene. Zanimalo nas je, kje je to, kaj predstavlja, katera vas je to...“ se vrača spomin gospoda Ivana v otroška leta. Marsikaj iz tega obdobja je že šlo v pozabo, ostaja pa mu splošen vtis: na Rakovniku se je dobro počutil.

Po enem letu je šola na Rakovniku zapustil, pa še sam ne ve, zakaj, in je nadaljeval v Marijanišču, Gorici in Kopru, dokler ni prišel na šentviško gimnazijo, kjer je začel misliti na duhovniški poklic. Gotovo so mu pri tej odločitvi pomagale

Msgr. Ivan Kobal med razgovorom

izkušnje, ki jih je imel že od prej iz stikov z duhovniki na Rakovniku, v Gorici in Kopru. V Šentvidu pa se je srečal z najboljšimi profesorji in duhovniki; saj je bila šentviška gimnazija evropsko priznana.

Po mašniškem posvečenju, na katerega je moral čakati skoraj celo leto, ker je „prehitro“ končal bogoslovne študije in še ni bil dovolj star, da bi ga lahko posvetili, je nastopil službo župnika v Črnem vrhu nad Idrijo. Na tej župniji je vztrajal med dobrimi ljudmi 31 let. Med tem časom je bil tudi dvakrat na „prisilnem dopustu“.

Dokler je bil pod Italijo, je bilo težko dobiti potni list, vendar ga je g. Ivan dobil zaradi svojega znanja italijanščine in prijateljstva z glavnim policijskim inšpektorjem iz Gorice. Tako je lahko obiskal Rakovnik tudi nekajkrat med vojno. Italijanska oblast se sicer želela tesnejšega sodelovanja, toda Ivan, kakor vsi drugi primorski duhovniki, se je rajši odločil za slovenski verouk, čeprav v zakristiji in brez državne plače.

Iz povojnega časa mu je ostal posebej v spominu obisk rakovniške tiskarne, ki je bila pod cerkvijo. Razložili so mu delovanje strojev, razkazali najrazličnejše vrste črk; ves tisk je bil v slovenščini. Zmeraj je bil naročen na Salezijanski vestnik in druge knjige iz rakovniške tiskarne je rad prebiral, če so „zašle“ onkraj meje, seveda skrivaj mimo italijanskih karavelj.

V letih službe škofijskega konclerja v Kopru se je rad srečeval s salezijanci, ki vodijo župniji Ankaran z Brido in Škofije, s katerih soupravljajo Tinjan in Osp. Uredništvo Vestnika se mu zahvaljuje za simpatijo, s katero je sprejel naš „izziv“. Še naprej mu želimo trdnega zdravja in božjega blagoslova.

f.m.

● Iz Ljubljane je na naslov Salezijanskega vestnika prišlo prijazno pismo, ki ga je napisala Justa J.

Minuli teden sem že drugič prejela vaš Vestnik in priznati moram, da sem tega zelo vesela, ker ste tudi mene uvrstili v vaš spisek. Vestnik prebiram z velikim veseljem, saj je vsebinsko zelo zanimiv, na drugi strani pa tudi duhovno bogati človeka, ki je danes tako potreben lepe, tople, globoke, čustvene besede. Prilagam skromni dar, ki je namenjen za tiskovni sklad.

● Vestnik ima bralce tudi v Blanci pri Sevnici. Franc J. je pridobil še enega in v pismu tudi pravi:

Kakor sem že večkrat osebno povedal, sem se s salezijansko družbo seznanil že v svoji rani mladosti, takoj po končani osnovni šoli. Od takrat sem postal tudi salezijanski sotrudnik, kakor smo takrat imenovali to družbo. Velikokrat sem v tem času poromal k naši Mariji Pomočnici na Rakovnik s svojo pokojno ženo Ano, ki vam jo še posebej priporočam v molitev. Danes, ko se bližam 78. letnici rojstva, obujam spomine na mladostna leta. Prav lepo in slovesno je bilo ob odkritju don Boskovega spomenika na Radni pri Sevnici. To je enkratno doživetje, ki se ne da opisati. Pa je prišla vojna vihra, ko je okupator uničil lepo postojanko na Radni; tudi po končani vojni se ni mogla več obnoviti. Res velika škoda za vso salezijansko družbo in vso našo širno okolico.

Ne bom preveč povedal, kaj smo takrat pretrpeli. Sam sem bil v tistih časih večkrat v smrtni nevarnosti. Le po čudnem naključju sem ostal živ. Za vse te milosti pa se imam v prvi vrsti zahvaliti naši nebeški Pomočnici kristjanov. Z zaupanjem sem se v tistih dneh groze zatekal k njej, katere slika je in še sedaj visi na steni sobe, z zaupno prošnjo, naj nas vse varuje pred nevarnostjo in nesrečo, ki nam je tedaj pretila z vseh strani.

Če bi vam podrobno našteval vse grozote, bi bilo to pismo preobširno. V vseh težavah, ki se pojavljajo na stara leta, pa se še naprej prav z istim zaupanjem zatekam k njej in ponavljam posvetilne besede, ki so nad vrati rakovniške cerkve: „Marija, pomočnice bila si in boš nam ti.“

● Iz Celja, kjer je v domu upokoencev, je pisala Lenika I.

Sklenila sem, da vam pišem in se zahvalim za Salezijanski vestnik, na katerega komaj čakam, da ga dobim, ker mi res veliko pomeni. Tudi moj sin je bil v Srednji verski šoli v Želimljem, a spoznal je, da ga Bog ne kliče v duhovniško službo, toda poglobil je svojo vero, postal dober kristjan in globoko veren oče. Otroke vzgaja krščansko. Jaz živim v domu upokoencev. Vsak petek nas obišče župnik, nam prinese obhajilo, ob nedeljah pa grem k maši v župnijsko cerkev, ker si ne morem predstavljati nedelje brez maše. V tem Marijinem letu se vsak dan posebej spominjam Marije Pomočnice kristjanov in jo prosim, da nas še naprej varuje vsega hudega. Prilagam skromen dar za Vestnik. Želim, da bi bil povsod z vami dobri Bog, priprošnja sv. Janeza Boska in varstvo Marije Pomočnice.

Izredna za izredne čase

Spominjam se prijetnega besedovanja. Bili smo v razširjenem krogu mladih družin.

Še prijetnejše dejstvo: navzoči so z vseh koncev Slovenije. Mimogrede rečemo tudi kakšno besedo o božičnem prazniku. Kako različno so ukrepali starši, pa tudi učitelji in ravnateljji šol! Poslednji odvisno predvsem od tega, kakšen „nastop“ so imeli starši. Če so bili ti v svojih zahtevah jasni in odločni, se je praznovalo... Če so omahovali prvi, so omahovali tudi drugi.

Mar ni omahovanje in neodločnost – govorjeno na splošno – naša velika napaka? Nam kristjanom jemlje moči za pričevanje in ukrepanje.

Omahovanje in opravičevanje namesto ukrepanja je lastno plašnim in boječim ljudem. Ljudem, ki se bojijo zlasti za tisto, kar so že dosegli. Tistim, ki nimajo novih pogledov, novih načrtov, novih želja. To so ljudje, ki so dejansko, četudi ne zavestno, prihodnosti obrnili hrbet.

Čas, v katerem živimo, pa bi potreboval ljudi, ki sanjajo, več, ki zrejo v prihodnost. Drugačno in lepšo! Zagate našega časa zahtevajo ljudi, ki znajo napraviti odločne korake. Tako kot Marija v galilejski Kani ni gledala le v prazne vinske posode, marveč je uzirala tudi možnost čudeža. Kot pod križem ni gledala le Jezusovega umiranja, marveč tudi gotovost vstajenja. In po vnebovohodu Marija ni videla le plašnih apostolov, marveč tudi moč Svetega Duha, ki bo prišel nadnje. To je tista velika žena, ki jo že od prvih stoletij krščanstva naprej mnogi imenujejo Pomočnica, sveti Bernard pa v 12. stoletju zatrdi, da nam vse milosti prihajajo po njej. V 15. stoletju vstavijo to njeno novo ime v litanije in sveti Janez Bosko v prejšnjem stoletju dokončno uveljavi češčenje Marije Po-

močnice kot novo duhovno gibanje. Ko namreč govorimo o Mariji Pomočnici, govorimo o posebni in novi duhovnosti, ki kaže posebno izrazite poteze. Gre za duhovnost, ki ji je v ospredju cerkveno občestvo: ob-

čestvo vseh tistih sil, ki pospešujejo resnico in ljubezen v svetu in jo tudi branijo, čeprav za ceno lastnega življenja. Kajti Marija kot božja in naša mati ostaja vedno sredi življenja in še posebej tedaj, ko so časi izredni in težki. Zagotovo pomaga tistim, ki vanjo zaupajo. Skozi vso zgodovino se je pokazala kot edinstvena pomočnica.

Mislim, da bi morali to dejstvo vsi razglašati. Kajti ob Pomočnici se zavedamo, da je:

- razmere v svetu mogoče spremeniti; spremenili jih bodo tisti, ki zaupajo tako trdno kot Marija; tisti, ki se njej popolnoma izročijo in jo v molitvi prosijo pomoči; molitev zaupanja je več kot vsaka univerza, več kot najboljši filozofski sistem;
- mogoče izprositi čudeže, če „smo z Jezusom“, je njegova milost v nas; tako kot je bila v njej; če spremljamo Jezusa tako kot ona v galilejsko Kano, pod križ, tako kot se je ona zadrževala z apostoli; skratka, biti z Jezusom, z apostoli, to je, s Cerkvijo;
- mogoče izprositi čudeže, če „storimo vse, kar nam Jezus poreče“. Danes smo pač tako usmerjeni, da bi radi mislili, govorili in delali, kakor bi sami hoteli, ter se „vozili“ po vseh poteh, obenem pa imeli vse zemeljske in nebeske zavarovalnice na svoji strani; Marija ni nekakšna „naivna teta iz Amerike“ iz sanj; treba je „izpolniti vsako postavo in preroke“, nato pa povsem zaupati in ukrepati;
- treba z najboljšim namenom sodelovati pri poslanstvu Cerkve; in sicer tiste Cerkve, ki jo vodijo sedanji papež in sedanji škofje; Sveti Duh nam ne navdihuje nič drugega in nič drugačnega kot to,

kar je učil Jezus Kristus in kar nas učijo verovati pastirji Cerkve; častiti Marijo Pomočnico pomeni imeti namen služiti vesoljni Cerkvi.

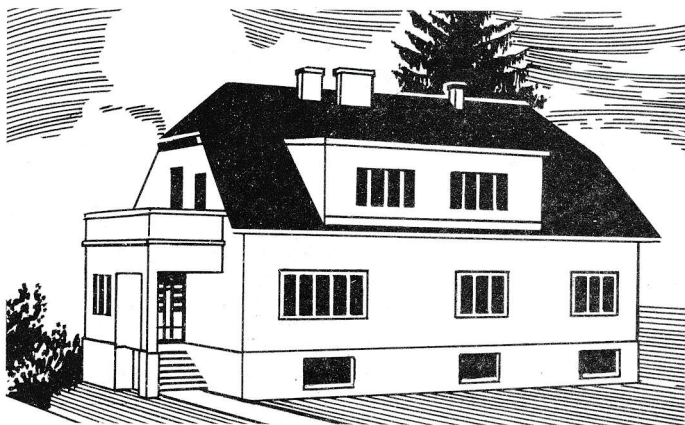
Če so izpolnjeni ti pogoji, smemo računati na prav posebno Marijino varstvo in pomoč... In to je zares potrebno. Vabim vse, da bi v tem Marijinem letu začeli odločno duhovno življenje v edinosti s Cerkvijo ter v popolnem zaupanju v Marijo Pomočnico, da bi izprosili našemu narodu:

- vsaj nekaj čvrstih, vztrajnih, zvestih družin, ki bodo živele iz notranje moči, ne pa sužnjevale javnemu mnenju;
- pošteno, odločno, dosledno mladino, ki bi se požvižgala na poniglavost zasužnjevalnega v revijah, filmih, lokalih, odnosih...
- nekaj duhovnikov, redovnikov, redovnic, ki se ne bodo ozirali le na duha časa, marveč na božjega Duha in brez kompleksov oznanjali vso resnico, vso postavo, vso prihodnost;
- nekaj laikov, ki bi znali živeti iz globoke vere za svoj narod in se ne bodo zmenili za napade, ponižanja, ustrahovanja, zapore, ampak bodo svoje rojake združevali, plemenitili, usmerjali.

Marijo ne kličemo Pomočnica predvsem zato, da bi po njeni priprošnji telesno ozdravljali in se materialno opomogli, marveč, da bi stala ob strani zakoncem kot nekoč v Kani, božjim izvoljencem kot nekoč pod križem, apostolom kot na prve binkošti. Da bi torej po njeni priprošnji imeli vodilne osebnosti, brezkompromisne pričevalce, nepodkupljive oznanjevalce.

Časi so izredni, potrebujemo izredno pomoč. To so časi Marije Pomočnice.

Stanislav Hočevar

Sklad sv. Janeza Boska

Kmalu bo minilo leto dni, odkar je bila v Mariboru ustanovljena župnija Sv. Janeza Boska. Župnik Jože Pozdrec je takoj po ustanovitvi župnije začel s poučevanjem verouka in do konca šolskega leta že pripravil skupino otrok na prvo sveto obhajilo. Še več jih pa še čaka na ta dan. Letos je prišel župniku na pomoč še novomašnik Blaž Cuderman. Mladine je veliko, le poiskati in povabiti jo je treba. Skupina sotrudnikov in don Boskovih prijateljev, ki se zbere vsako zadnjo nedeljo k duhovni obnovi, je velika pomoč v začetnih težavah.

Glavna ovira za rast župnije pa je v tem, ker nimajo cerkve niti primernih prostorov za verouk in stanovanje. In kdaj naj bi začeli graditi cerkev? Urbanisti so že določili prostor, sedaj pa so na vrsti zamudni in dragi postopki za pripravo načrtov in pridobitev že obljubljenega gradbenega dovoljenja. Župljani in salezijanci na tihem želimo, da bi don Boskovo jubilejno leto 1988 proslavili tudi z blagoslovitvijo temeljnega kamna za svetišče apostola mladih v Mariboru.

Veliko vprašanje je, kje dobiti sredstva za tako zahtevno gradnjo? Župnik zaupa v božjo Previdnost, ki bo gotovo spodbudila srca sobratov in don Boskovih prijateljev doma in po svetu, da bodo priskočili na pomoč. Skupno veliko zmoremo. Salezijanci smo na zadnjem inšpektorialnem zboru sklenili, da bomo po svojih močeh mladi župniji pomagali pri gradnji cerkve, ki bo v naši domovini prva posvečena sv. Janezu Bosku. Postala naj bi spodbuda in trajno znamenje naše usmerjenosti v mladinski apostolat. V ta namen smo letos 27. avgusta ustanovili poseben sklad za zbiranje duhovnih in denarnih darov. Salezijanske skupnosti in don Boskovi prijatelji so naprošeni, da v sklad prispevajo sadove svojih odpovedi in žrtev. Za dobrotnike bo v kapeli sv. Janeza Boska v Mariboru vsakega zadnjega v mesecu sv. maša.

Tudi sv. Janez Bosko se je lotil velikih del brez vnaprej zbrane denarja. Zaupal je v božjo Previdnost, ki ga na priprošnji Marije Pomočnice ni nikoli razočarala. Naj tudi to veliko delo, ki je pred nami in se ga bomo lotili ob stoletnici don Boskove smrti, obrodi v vseh članih salezijanske družine predvsem duhovne sadove obnovljenega krščanskega življenja in večje prizadevnosti v delu za resnično dobro mladine.

Don Boskovi bivši gojenci

Velikokrat govorimo o salezijanski družini. Vestnik je njeno glasilo. Pri tem mislimo na različne skupine ljudi, ki znotraj Cerkve živijo in delujejo iz duhovnega bogastva sv. Janeza Boska. To so predvsem: salezijanci, hčere Marije Pomočnice, don Boskovi sotrudniki, prostovoljke in don Boskovi bivši gojenci. Prav slednjim posvečamo prilogo v tej številki Vestnika.

Pogled v zgodovino

Bivši gojenci so sestavni del salezijanske družine, zaradi vzgoje, ki so jo prejeli v kateri od salezijanskih ustanov. Pogled v preteklost pa nam odkriva pomembnost vezi, ki se je spletla v času skupnega življenja in dela.

Zveza nima posebnega ustanovitelja. Nastala je spontano iz življenja družinske povezanosti, ki je vladalo v turinskem oratoriju. Don Bosko je pogostokrat zatrjeval, da mora vzgoja iz gojenca narediti prijatelja, saj govori z jezikom srca. Tak odnos vlada v času vzgoje in pozneje. Prinaša resne spremembe vedenja (kot se je to zgodilo z Mihaelom Magonejem), pomaga pri dozorevanju za svetost (primer je Dominik Savio) in ustvarja trajno skupnost idealov in čutenja z vzgojitelji, ki traja vse življenje.

Skupina bivših gojencev se nastala, ko je še živel apostol mladih. Prvi začetek sega v leto 1870, ko so 24. junija obhajali njegov god. Takrat se je uradno sestel ducat bivših gojencev. Za vodjo so si postavili velikodušnega Karla Gastinija, ki je oratorij imel za svoj drugi dom. Zadali so si nalogo, da bodo povečali število članov zveze, in imenovali stalni odbor, ki bo vsako leto poskrbel za obhaja-

nje godu njihovega učitelja in bo izraz hvaležnosti, naklonjenosti.

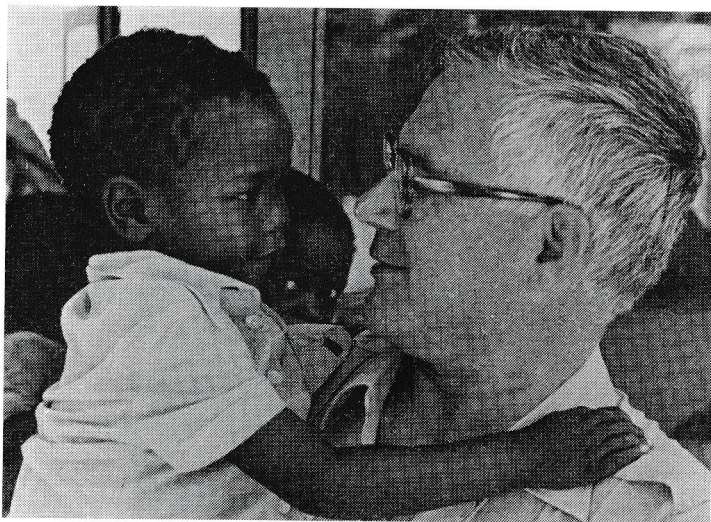
Iz leta v leto je bilo udeležencev praznovanja več. 24. junij, praznik rojstva Janeza Krstnika, je postal praznik hvaležnosti. Po nekaj letih je bilo potrebno prireditve razdeliti v dve skupini: ob nedeljah so se zbrali bivši gojenci neduhovniki in ob četrtek duhovniki. Teh ni bilo malo, Janez Bosko pa jim je znova in znova priporočal skrb za mladino. Sčasoma, predvsem pa po don Boskovi smrti, so se razdelili v krajevne skupine, v zveze in združenja, vse do povezanosti na svetovni ravni.

Leta 1870 do 1888, to je 17 let, ko so imeli neposreden stik z don Boskom, so postala bogat vir življenja in dela bivših gojencev; k tem so se radi vračali v naslednjih letih.

Vemo, kako je sv. Janez Bosko ljubil svoje gojence. Ko so končali svoje vzgojno obdobje, jih ni pozabil. Spremljal jih je, jim pomagal, vabil v oratorij. Rad jih je sprejemal, spodbujal, dajal smernice, opominjal, če je bilo primerno. Skrbel je za njihovo duhovno dobro. „Vidim, je dejal ob priložnostnem srečanju, da imate nekateri že nekaj pleše, drugi precej sive lase in gube na čelu. Niste več tisti fantje, ki sem jih imel tako rad. Toda čutim, da vas imam sedaj še raje, ker mi s svojo navzočnostjo potrjujete, da so v vaših srcih trdno vsajena načela svete vere, ki sem vas jih jaz učil, in da le-ta vodijo vaše življenje. Bolj vas ljubim tudi zato, ker mi kažete, da je vaše srce še vedno za don Boska... povem vam, da sem vaš, ko delam in mislim, v vsakem dejanju. Bili ste majhna čreda. Sedaj se je povečala, zelo povečala in se še bo. Vi boste luč, ki sveti sredi sveta. S svojim zgledom boste druge poučili, kako je treba do-

Srečanje bivših gojencev s celega sveta v Rimu

Bivši gojenec D. Sipione med gobavci v Tanzaniji

bro delati in se izogibati slabega. Prepričan sem, da boste še naprej don Boskova tolažba."

Ob drugi priložnosti: „Predvsem vam priporočam: kjerkoli ste, pokažite se dobri kristjani in pošteni ljudje... Mnogi med vami imajo že družine. Vzgojo, ki ste jo dobili v don Boskovem oratoriju, posredujte naprej."

Leta 1883 je med potovanjem v Pariz odgovarjal tistim, ki so dvomili o vztrajnosti vajencev, ki so odšli iz oratorija in vstopili v vojaško službo ali začeli redno delati: „V Turinu se mnogi želijo spovedati v soboto zvečer ali v nedeljo zjutraj. V italijanski vojski tudi vedo, da tisti, ki prihajajo iz naših delavnic, želijo hoditi v cerkev. Sploh jih imenujejo ‚boskovci‘. Na vseh ravneh policije jih je mogoče najti."

26. julija 1884 je nekdanjim gojencem kot nekaj testament priporočil: „Kamorkoli greste ali ste, vedno se spominjajte, da ste don Boskovi sinovi, sinovi oratorija... Blagor vam, če ne boste pozabili resnic, ki sem jih želel vtisniti v vaša srca, ko ste bili še dečki."

Tudi v drugih salezijanskih hišah, ki so takrat nastajale, je

prihajalo do povezanosti zaradi prejete vzgoje.

Svojim gojencem je don Bosko nudil možnost, da so prinesli iz prejete vzgoje sadove. Zato jih je vabil, da postanejo dejavni člani zveze bivših gojencev, člani salezijanskih sodelavcev, duhovniki ali redovniki. Kali vzgoje so v vsakodnevnem življenju prejemale zadosti izizovov za dokazovanje učinkovitosti.

Filip Rinaldi — organizator in navdihovalec

Po don Boskovi smrti so se njegovi gojenci še naprej zbirali ob don Rui in srečanja z njim imeli za vsakoletni dokaz hvaležnosti. Odkar je Rua za svojega namestnika poklical iz Španije, kjer je bil inšpektor, Filipa Rinaldija, so bivši gojenci v njem imeli izrednega navdihovalca in organizatorja. Sobratu, ki je odhajal v Španijo, je dejal: „Veliko skrbi za bivše gojence. Ti so naša krona ali, če hočeš, so razlog našega življenja. Če smo namreč vzgojna družba, je jasno, da ne vzgajamo za zavod ampak za življenje. Pravo življenje pa se zanje začne, ko zapustijo naše hiše."

Nujno se mu je zdelo, da se organizirajo. 25. junija 1909 je predlagal, da se povežejo na svetovni ravni. Dve leti kasneje je že pripravil prvi mednarodni kongres bivših gojencev, kot zvezo krajevnih združenj. Izvolili so si izvršni odbor in prvega predsednika. „Ne po krivici, je zapisal zgodovinar Ceria, je to pomenilo nov korak v vzgojnem delu."

Pričevanje bivšega gojenca

Hočeš ali nočeš, naša mladost je bila zaznamovana s sožitjem z don Boskom. Od njega smo se naučili načel, prejelimi način mišljenja, načine dela in gledanja na resničnost okrog nas. Vse to je stopilo v korenine naše osebnosti in značaja. Enostavno: smo don Boskovi bivši gojenci.

To seveda povemo s ponosom in pred vsem svetom. Prejeta vzgoja je razlog našega ponosa. Po njej smo postali ljudje. Druge skupine salezijanske družine lahko navdušeno delajo na raznih področjih. Mi smo ponosni na našo posebnost: izkusili smo, živeli smo z don Boskom in razdajamo, kar smo prejeli.

Med seboj povezani in združeni predstavljamo svetovno moč, čeprav te resnice še nismo popolnoma dojeli. Nismo še izkoristili ogromne energije, ki jih predstavljamo pred Cerkvijo in družbo.

Področje našega dela je zelo široko. Dovolj je prostora za osebne in skupne dejavnosti na socialnem, kulturnem, katehetskem in drugih delih človeškega prizadevanja. S Cerkvijo, don Boskom in mladimi nas čaka veliko dela.

Rinaldi, spovednik sester in goreč delavec v njihovem dekliskem oratoriju, se je zavzel tudi za organiziranje bivših gojenk.

Kot vrhovni predstojnik se je zanimal za delovanje zveze. Bolelo ga je, ko je videl, da niso vsi salezijanci dojeli važnosti te veje salezijanske družine. V vseh pomembnih srečanjih s salezijanci je spregovoril tudi o bivših gojencih: „Rad bi spomnil, je nekoč dejal inšpektorjem, da so bivši gojenci sad naših naporov. V zavodih se ne trudimo, da bi bili mladi dobri samo takrat, ko so z nami, ampak da bi postali dobri kristjani. Zato je združenje delo vztrajnosti: z njim jih hočemo opomniti, če so zašli... zanje smo se žrtvovali in naši napori ne smejo biti zaman.“

Rinaldijeva misel ima toliko večjo veljavo, ker njegova podoba pri salezijancih vzbuja upanje, da bo prištet med blažene. Bil je zvest učenec prvega učitelja. Dojel je njegovo srce in velikodušnost in razvil nekatera dragocena semena, ki še niso pogнала.

Sodelovanje pri poslanstvu

Posamezniki in združenje don Boskovich bivših gojencev oblikujejo svoj pravi obraz v opravljanju poslanstva, ki izhaja iz vzgojne izkušnje v mladosti. Ta izkušnja ni kot kaj dodanega, površnega. Je življenje samo. Je življenje skupnega življenja in načrtovanja vzgoje, vendar v novih življenjskih izkušnjah, različnem delu, raziskovanju, v osebnih in socialnih okoliščinah.

Sedmi don Boskov naslednik v vodstvu salezijanske družbe, Egidij Viganò, je na vprašanje, kako bi bivši gojenci in njihova združenja lahko sodelovala pri poslanstvu salezijanske družine, predstavil nekatere vidike skupnega prizadevanja.

● Prvo obliko bi lahko imenovali skrb za trajno oblikovanje članov. To izhaja iz vzgojne izkušnje, saj se mora vsaka vzgoja (posebej to velja za naš čas, ki je čas kulturnega prehoda) razvijati in odgovarjati ustrezno glede na nove izkušnje. Statut svetovne zveze zatrjuje, da bivši „gojenci nameravajo ohranjati in razvijati načela, ki so bila temelj njihove vzgoje, da bi jih prenesli kot merila v življenje“ ter „da v vrhovnem predstojniku vidijo don Boska, svojega voditelja; za ustrezno duhovno vzgojo si želijo pomoč salezijancev“.

● Značilna dejavnost združenja je uresničevanje spodbude, ki jo je bivšim gojencem izrekel don Bosko: „Bodite povezani in si pomagajte med seboj. Ne skrbite samo za razširjanje in dobro delo združenja ampak tudi za medsebojno pomoč v potrebi in predvsem v zanimanju za tovariše, ki so se zaradi najrazličnejših razlogov oddaljili.“ Res je, da tisti, ki se ne vključujejo v krajevno zvezo ali krožek, niso aktivni člani združenja, a jih je

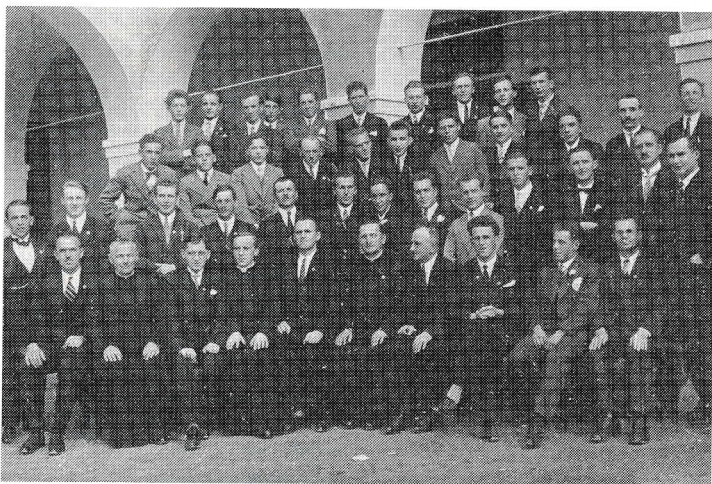
mogoče imeti za pripadnike gibanja don Boskovich gojencev. Vsaka salezijanska hiša naj zato ohranja seznam bivših gojencev, da ohranja živ spomin in jih vključuje v prizadevanja za dobro.

● Pomembna naloga združenja vključuje družinsko življenje posameznih članov. To predpostavlja poznavanje in obrambo pravic in dolžnosti družine v družbi. V statutu lahko preberemo, da se bivši gojenci zavzemajo za pospeševanje in obrambo velikih vrednot človeške družine, ki je danes v krizi. V družini imajo bivši gojenci možnost, kot je že poudarjal don Bosko, da živijo po vzgojnih načelih, ki so jih prejeli.

● Naslednja značilnost delovanja združenja je sodelovanje pri vzgoji mladine. Bivši gojenci zatrjujejo, da se bodo zavzemali za pomoč mladim na raznih področjih socialnega in apostolskega življenja. Podpirali bodo njihova teženja in prevzemanje odgovornosti na različnih ravneh. E. Viganò spomni na tri načela, ki so vodila

Bivše gojenke hčera Marije Pomočnice

Skupina bivših gojencev na Rakovniku 1928

don Boska in morajo biti v središču dejavnosti vse salezijanske družine. „Razum“ pomaga pri spoznavanju problemov v zvezi s človeškimi vrednotami. „Vera“ usmerja delo za vernost in duhovnost življenja. „Ljubeznivost“ kaže na metodo, ki lahko pomaga pri spoznavanju nujnosti dela razvrednotene šole, družine in ljubezni. Nujno je premisliti merila, ki jih uporabljamo pri vzgojnem delu.

- Združenje bivših gojencev si postavlja za cilj tudi obrambo in pospeševanje vrednot, ki jih vključuje človekova oseba, in spoštovanje za človeško osebo ter pospeševanje in kulturni, socialni, moralni, duhovni in verski dvig, v skladu s prejeto vzgojo. Danes je potrebno dodati še pomembnost sredstev družbenega obveščanja. Številni bivši gojenci so na tem področju veliki strokovnjaki in lahko v veliko pomoč vsej salezijanski družini.

- Sodelovanje združenja pri don Boskovem poslanstvu vključuje pripravljenost za utrjevanje povezanosti z vsi

salezijansko družino in vsako posamezno skupino, pa naj bo to na svetovni ravni, na ravni posameznih inšpektorij ali skupnosti, ki delujejo na določenem ozemlju. Zaradi prejete vzgoje so še zlasti trdne vezi s skupinami, ki jih je ustanovil don Bosko: salezijanci, hčere Marije Pomočnice in sotrudniki. Dobro znamenje te povezanosti je tudi načrt, ki so ga bivši gojenci naredili skupaj z bivšimi gojenkami salezijank v okviru praznovanj

za stoletnico don Boskove smrti. Za november 1988 pripravljajo skupen mednarodni kongres in slovesno obhajanje don Boskovega jubileja.

- Končno, ne nepomembna naloga zveze bivših gojencev je skrb, da na koncu oblikovanja pritegnejo v svoje vrste nove člane. Tako bo njihova zveza vedno mlada, z novimi močmi za opravljanje poslanstva.

Na številne načine se je mogoče vključevati v don Boskovo poslanstvo v današnjem svetu. Samo nekatere smo našli. Sodelovanje je dokaz pripadnosti salezijanski družini, ki bo „tesnejša“, odvisno od stopnje zavzetosti v vsakdanjih opravilih in nalogah. Čas, v katerem živimo, zahteva povezanost vseh ljudi dobre volje pri graditvi bolj krščanske in bolj človeške družbe. K temu je povabljena vsa salezijanska družina, ki ji je v posebno spodbudo leto 1988, obletnica smrti ustanovitelja. Združenja, ki imajo svoje korenine v življenju svetnika, imajo pri tem še posebno odgovornost.

DELO BIVŠIH GOJENCEV V NEKATERIH DEŽELAH – V EVROPI IN PO SVETU

V državi Čile imajo bivši gojenci kar 17 centrov. Večina ima redne mesečne shode z mašo. Dva centra imata lastni glasili. Nekateri imajo posebne odbore za socialno delo. Sodelujejo z zavodi. Radi pripravljajo predavanja in konference.

V Madridu so bivši gojenci zbrali vso salezijansko družino. Posvetili so se proučevanju pisma vrhovnega predstojnika in naredili načrte za prihodnje delo: zbirali se bodo k skupni molitvi, delali za poklice in pripravili razne akcije.

V Bruslju so bivši gojenci pripravili študijski dan o človeku: tehniki in duhovnem bitju. Razni predavatelji so govorili o vrednotah časa, moderne tehnike, vzgoji. Izvolili so si odbor, ki bo pripravljaj srečanja tudi v prihodnje.

Pri nas

Danes smo priče poživljene-
mu delovanju bivših gojencev,
ki je bilo v času med obema
vojnama živahno in organizira-
no. Ob vsakem salezijanskem
zavodu je nastajala skupina biv-
ših gojencev, ki se je srečevala
na določen čas, načrtovala de-
lo in ohranjala povezanost z
don Boskovo ustanovo. Mnogi
bivši gojenci so postali zavzeti
sotrudniki. Letom mirovanja so
sledili poskusi srečevanj. Zbrali
so se gojenci rakovniških obrt-
nih šol in konvikta. Že večkrat
so se srečali želimeljski nekda-
nji gojenci. Vendar pa je čas
pustil svoje sledi, zato bo po-
trebno vložiti veliko dobre vo-
lje, da bodo srečanja postala
redna, da se bodo vezi, ki ne-
prestano nastajajo, obnovile in
utrdirile.

Glade na kraje in zvrsti usta-
nov bi bilo mogoče naštetih na-
slednje skupine bivših gojencev:

- izpred druge svetovne vojne
so gojenci izšli iz rakovniš-
kih strokovnih šol in kon-
vikta, kot tudi z zavodov v
Veržaju in Murski Soboti;
- bivše gojenke iz zavoda, ki
so ga imele sestre HMP;
- med drugo svetovno vojno sta
delovala predvsem zavoda
na Rakovniku in deško vzga-
jališče na Selu;
- po zadnji vojni so bivši go-
jenci prihajali iz domov, ki
so bili prvenstveno namenje-
ni pripravi salezijanskih po-
klicev, kot so zavodi na Hr-
vaškem ter Želimlje in Ra-
kovnik v Sloveniji;
- gojenci iz dijaškega doma v
Celovcu.

Obnovljeno delo bivših gojen-
cev raznih skupin bi lahko bilo
eno zgovornih znamenj pravega
obhajanja leta 1988.

Fr. Prevc

5. avgust 1987 velik dan za sestre HMP

Velik si, Gospod, in nad vse hvale vreden,
tvoja veličina se ne da izmeriti.
Rod za rodom hvali tvoja dela,
ni jih moč opisati ne prešteti.

*Te psalmistove besede nam vrejo iz srca posebno danes,
5. avgusta, ki nosi pečat večkratnega praznovanja.*

- Ustanovitev samostojne vizitatorije HMP v Jugoslaviji.
- Večne zaobljube s. Irene Novak, s. Mire Peče, s. Ivanke Zakrajšek in s. Bernarde Žibert.
- 50 let zaobljub s. Frančiške Škrbec in
- vstop v noviciat Damjane in Milene.

Dežuje, zdi se kot da nebo
hoče izliti svoj blagoslov na
skupino sester, ki zaključuje
duhovne vaje na Bledu. Vreme
pa ne more skaliti veselega raz-
položenja mladih src, prežetih
od božje ljubezni, ki prekipeva-
jo v sreči. „Na vreme mislijo
drugi, mi pa se veselimo z mla-
dimi sestrami, ki obnavljajo
svoje zaobljube Bogu,“ pravi
inšpektor Anton Košir, ko ob
7. uri zjutraj v naši kapeli daru-
je sv. mašo, med katero pet
mladih sester ponovno izpove
zaobljubo za eno leto. „Kakor
je Bog poklical Marijo, jo obdaril
in ji zaupal svoje poslanstvo,
velja tudi za vas.“ Zaželi ses-
tram pogum, življenje iz vere in
zaupanje v Boga, da bodo lah-
ko v polnosti odgovorile Njegovemu povabilu.

Ob 9h se naša samostanska
kapela ponovno napolni za gan-
ljiv sprejem Damjane in Milene
v noviciat. Prejmeta svetinjico
Marije Pomočnice kot zunanji
znak, da sta novinki HMP. Star-
šem izročita sliko rakovniške
Marije Pomočnice, ki naj jih
spominja na don Boskove be-
sede: „Kadar otrok zapusti svo-
je starše, ker ga Bog kliče, Je-
zus sam zavzame njegovo me-
sto v družini.“

Ob 11h pa se zberemo v žu-
pnijski cerkvi na Bledu za
obred večnih zaobljub. Evhari-
stično slavje vodi nadškof Aloj-
zij Šuštar skupaj s salezijanci
ter župniki župnij, iz katerih so
sestre, in drugimi. Z nav-
dušenjem štiri zaobljubljenke
zapojo: „Gospod me je izbral,
na veke bom njegova!“ Na ko-
ru pa nežno prepevajo aspirant-
ke.

Po evangeliju dosedanja in-
špektorica Italia De Feletti vse
štiri sestre pokliče po imenu,
na kar odgovorijo: Gospod, po-
klical si me, tukaj sem.

V homiliji nadškof poudari,
da je današnji dan za nas zgo-
dovinski dan. „Zgodovinski
dan v Marijinem letu, v letu pri-
prave na don Boskovo leto.
Zgodovinski dan, ker štiri ses-
tre izpovedujejo večne zaoblju-
be, ena pa obhaja 50 let Bogu
posvečenega življenja. Zgodo-
vinski dan, ko je razglašena sa-
mostojna vizitatorija.“ Nato je
med drugim rekel: „... da je
večna zaobljuba dar z božje
strani, ko gre za posebno ljube-
zen med Bogom in človekom.
Bog daje svojo posebno pomoč,
da človek začuti božji klic in
nanj odgovori. Mnogi občudu-

jejo mlade fante in dekleta, ki se odločajo na to pot. To je predvsem milost, ki je dana od Boga... Vaš odgovor, drage sestre, bo predvsem v tem, da s preprostostjo in natančno izvršujete pravila." Zaželi jim, da bi živele polnost tega, kar danes izpovedujejo: življenje nesebične ljubezni in polnost sreče.

Po litanijah vseh svetnikov vse štiri, ena za drugo, izpovedo svoje zaobljube Bogu za večno in podpišejo na oltarju. Navdušeno zapoje Moja duša poveljuje Gospoda. Po daljši molitvi jim nadškof položi na glavo venec kot znak popolne izročitve Bogu. S kora odmeva pesem: „Pridi Kristusova nevesta, prejmi krono, ki ti jo je Gospod pripravil.“ Na koncu maše iz vseh grl zadoni Marija, skoz življenje...

Slovesnost se nadaljuje doma, kjer napolnimo vse kotičke. Starši so veseli ob srečnih hčerkah. Te pa se jim s prisrčnim programom zahvalijo za vso ljubezen in skrb.

Popoldne se nam nasmehne sonce, da se lahko zberemo pred hišo, kjer nam sestre s pesmijo in besedo povedo, kaj so doživljale ob pripravi na ta dan.

S. Avzilija Simončič, dosejanja delegatinja, se zahvali nadškofu, salezijancem in še posebno materi inšpektorici, ki se ob ustanovitvi samostojne vizitatorije od nas poslavlja. Podamo ji šopek, v katerega smo na poseben način položile našo zahvalo. Novi predstojnici s. Marjeti Sraka pa s šopkom izročimo tudi našo obljubo zvestobe in pomoči pri odgovorni službi. Veselo zadoni pesem: „Naj čuje zemlja in nebo... Saj srca zvesta kakor zdaj ostala bodo vekomaj.“

Prisrčen je trenutek zahvale s. Frančiški Škrbec za 50 let zvestobe Bogu. Skozi 16 let ji je bila zaupana služba magistre novink, 10 let je kot delegati-

nja vodila jugoslovansko skupnost HMP, sedaj pa se še vedno rade obračajo nanjo dekleta po duhovnih vajah. V zahvalo za zlati jubilej ji inšpektorica položi blesteč venec na glavo.

Ker je novorojena vizitatorija na poseben način izročena v varstvo brezjanski Mariji Pomagaj, velja tudi njej pozdrav.

Slava tebi, Mati z Brezij,
o Marija Pomočnica.

Ti si naše upanje,
ti si naših src kraljica...

Dokler bo izpod Triglava
vrela v daljni svet Savica,
bodo pela naša srca:
slava tebi Pomočnica.

Nato nam nadškof podeli blagoslov Marije Pomočnice.

Mati inšpektorica nam zaželi, da bi na novi poti rasle in delale v božjo čast, v združenju z Bogom, v povezanosti s pastirji krajevne Cerkve, v povezanosti s salezijanci, ko naj bi še naprej z navdušenjem in veseljem skupno delali po don Boskovi karizmi. Sestre pa naj mislimo na Marijine besede: storite vse, kar vam Jezus reče...

Inšpektor Anton Košir nam izroči čestitke sobratov Ljubljanske inšpektorije. „Vsem sestram želim, da bi bile res ži-

vi spomenik Marijine navzočnosti v naši domovini... Želim, da bi bila vaša skupnost skupnost molitve, vere, skupnost dela v dobro mladih, skupnost ljubezni... da bi skupno sodelovali pri istih ciljih, da bi zlasti v tem Marijinem letu, v don Boskovem jubilejnem letu tudi mi, salezijanska družina, bolj odkrili tisto področje dela za mlade, za katere nas Bog pošilja kot apostolske delavce. Vizitatoriji želim bogato, apostolsko rodovitno, dolgo in srečno življenje.“ V znamenje povezanosti z Ljubljansko salezijansko inšpektorijo izroči predstojnici s. Marjeti Sraka relikvijo sv. Janeza Boska.

Hrvaški inšpektor Ambrozije Matušić pa nam ob simbolu vrtnice, ki pomeni lepoto, privlačnost, ljubezen, razdajanje in trpljenje, zaželi, da bi po novo ustanovljeni vizitatoriji salezijanska karizma še intenzivneje zaživela v naši domovini v predanju ljubezni, ki nosi in služi življenju.

Se enkrat zadoni pesem: Marija, skoz življenje... in bogatejši se vračamo na svoje domove, v svoje skupnosti.

Bogu in Mariji hvala za ta dan.

s. Anica Žagar

Inšpektorica Italia De Feletti (v sredi) sprejema zaobljube; na njeni desni vizitatorica s. Marjeta Sraka

Sotrudniki v salezijanski družini

„Združenje sotrudnikov je ena od vej salezijanske družine. Skupaj z družbo sv. Frančiška Saleškega, z družbo hčera Marije Pomočnice in drugimi vejami, ki so bile uradno priznane, je udeleženo pri skupnem salezijanskem poklicu in soodgovorno za vitalnost don Boskovega načrta v svetu.“

Mislim, da so te besede 5. členu novega pravilnika DBS izrednega pomena za vsakega sotrudnika. To pomeni, da je enakopraven član širokega duhovnega gibanja don Boskove družine po vsem svetu. Kjerkoli bi na potovanju npr. sotrudnik stopil v hišo salezijancev ali salezijank z izkaznico DBS, bi bil takoj z veseljem sprejet kot v domači hiši.

Veliko večje pa so duhovne koristi, saj smo vsi člani SD pred Bogom deležni vseh milosti, dobrih del in trpljenja vseh drugih članov in članic. Marija Pomočnica je mati nas vseh, don Bosko je naš duhovni oče in vsi drugi svetniki, svetnice, blaženi in božji služabniki na poti oltarja, ki so bili člani SD so naši najboljši bratje in prijatelji v nebesih. Pomislimo samo na sv. Dominika Savia in druge don Boskove svetniške gojence: gotovo jim ne bomo zastoj priporočali svojo mladino v težavah. Poskusimo! Zlasti pa priporočajmo krščansko vzgojo po naših družinah svetniškemu vzgojitelju, našemu očetu sv. Janezu Bosku!

„Združenje don Boskovih sotrudnikov prispeva salezijanski družbi posebne vrednote svetnosti ob spoštovanju istosti in lastne neodvisnosti vsake veje SD. Živi v posebnem razmerju občestva s salezijansko družbo, ki ima po volji ustanovitelja posebno vlogo odgovor-

nosti znotraj SD.“ Salezijanci namreč ohranjamo med vsemi vejami edinost duha in don Boskove karizme.

Za slovenske razmere je nekoliko nerazumljiv 4. člen pravilnika, vendar ga objavljam ker nam jasno razodeva, kako zelo drugod cenijo don Boska in salezijance tudi škofijski duhovniki. Takole se glasi: „En sam poklic in dva načina življenja. — Don Bosko si je zamislil tako združenje sotrudnikov, ki je odprto tako laikom kakor svetnim duhovnikom. Sotrudnik laik uresničuje svoj poklic in živi salezijanskega duha v navadnih življenjskih razmerah in dela z laiško občutenostjo in značilnostmi... Sotrudnik, ki je svetni duhovnik ali diakon, deluje v lastnem poklicu po navdihu don Boska, ki je odličen vzor duhovniškega življenja. V pastoralnih izbirah daje prednost mladim in ljudskim slojem.“ Zadnji člen prvega poglavja pravilnika apostolskega

življenja lepo poudarja cerkvenostni značaj DBS:

„Združenje salezijanskih sotrudnikov je v Cerkvi potrjeno od svetega sedeža kot javno združenje vernikov in je udeleženo pri duhovni dediščini Družbe sv. Frančiška Saleškega. Člani dejavno delujejo pri njenem poslanstvu v imenu Cerkve; povezani s salezijansko družbo pod vodstvom vrhovnega predstojnika; v duhu zvestobe pastirjem Cerkve in v sodelovanju z drugimi cerkvenimi silami.“ O tem govorijo številni člani novega cerkvenega zakonika.

Morda bi bilo pretežko za bralca, če bi navajal tukaj besedilo cerkvenega zakonika. Pač pa se mi zdi pomembno in celo tolažilno poudariti duhovne posledice tega členu pravilnika apostolskega življenja. Če začnemo pri samem združenju don Boskovih sotrudnikov, vidimo, da je sedaj jasno cerkvenostno opredeljeno: Cerkev računa z vami!

Posamezni vernik, ki vstopi med don Boskove sotrudnike, je bolj globoko vključen v skrivnost in občestvo Cerkve. Sotrudnik je tako bolj močno povezan s Cerkvijo in je bolj odprto soudeležen pri njenem poslanstvu v don Boskovem duhu.

To je ena od najbolj dragocenih milosti, ki jih prejme sotrudnik: bolj na široko lahko vdihava sveži zrak vesoljne Cerkve pod vplivom Svetega Duha.

I.Z.

7. škofovska konferenca

Od 1. do 30. oktobra zborujejo v Vatikanu škofje celega sveta. 231 članov krajevnih cerkva in osrednjega vodstva Cerkve razpravljajo o temi: Poklicanost in poslanstvo laikov v Cerkvi in svetu 20 let po Drugem vatikanskem cerkvenem zboru.

Jugoslovansko škofovsko konferenco zastopata mariborski škof dr. Franc Kramberger in pomožni škof iz Banja Luke dr. Franjo Komarica.

Naj naš molitveni spomin spremlja delo škofov.

Dragocena dota na pot življenja

Don Bosko je ob svojem času zbiral okoli sebe mlade, ki niso bili lačni samo kruha, ampak še bolj ljubezni. Imel je odprto srce za vsakega, ki je bil potreben srčne dobrote. Znal je prisluhniti težavam mladostnikov, ki so drugim veljale za malenkostne. S tem si je pridobil njihovo zaupanje in spoštovanje. V igri se je spustil na njihovo raven in jim hotel biti enak, seveda z razliko, da je videl, kako bo to zanje vzgojno in koristno. Za gojence in sobrate je bil z življenjem zgled.

Nam staršem pri vzgoji velikokrat manjka prav ta važna komponenta, da smo zgled svojim otrokom v vsakdanjem življenju.

Malnerjevi so petčlanska družina, dokaj tipična za današnje slovenske razmere. Kot mladoporočenca sta starša preživela nekaj prvih let v zdomstvu. S pridnim delom, da ne rečem garanjem, sta si prihranila toliko, da sta si blizu Ljubljane postavila dom. Obenem jima je uspelo to, kar se mnogim zdomcem kljub vročim željam ne izpolni, da sta se res vrnila v domovino. Težki so bili začetki, a mož je danes ugleden, pošten, delaven samostojen obrtnik. Imata tri otroke. Najstarejša končuje študij in si že pripravlja samostojno gnezdece. Ostala dva sta še srednješolca. Kot kaže bo starejši prevzel očetovo obrt, mlajši se pa še ni odločil, kako in kaj. Dokler so bili otroci manjši, je bila mama le gospodinja. Danes pa obenem s starejšim sinom že krepko pomaga v moževi delavnici.

Običajna družina torej, vendar z izrednimi otroki. Znanci in prijatelji se sprašujemo, kako je staršema uspelo vzgojiti svoje otroke, da tako izstopajo od drugih. Ne le delavnost doma,

pridnost in vestnost v šoli, izredna pozornost med seboj, vedro in optimistično gledanje v življenje, ampak tudi pomoč navzven do vseh potrebnih, odklikuje te otroke.

Ce bi hoteli poiskati vzroke takšnemu ravnanju otrok, bi videli, da so korenine vsega dobrega zasidrane v zgledu njihovih staršev.

Ko sta se še s prvim otrokom stiskala v enosobnem stanovanju, sta bila vedno veliko dušna do sorodnikov z dežele, tudi tako, da sta skromno stanovanje delila enkrat z enim, drugič z drugim, ko so si s šolanjem v mestu skušali pomagati k boljšemu kosu kruha, pa niso imeli kam iti. Delavce v delavnici sta plačevala vedno nekaj bolje, kot je bilo običajno v njuni stroki. Tudi dobiček sta delila več kot pravično z njimi, čeprav za to nista bila deležna hvaležnosti, ampak prej neupravičenih očitkov in nevoščljivosti. Pozneje se je na njenem vrtu vedno igrala kopica sosedovih otrok, tudi takrat, ko so bili njuni v šoli in bi vsaj malo lahko uživala preproten mir. Ko je bila podružnična cerkev potrebna popravila, je dobil župnik največ moralne in materialne podpore prav pri njih. Kadar je treba prepeljati sosedovo nepokretno hčerko v glavno mesto na kontrolo, se vedno najde čas. Tudi na romanje na Brezje je šla z njima.

Še in še bi lahko naštevali dobra dela, ob katerih njuni otroci niso ostali prikrajšani, ampak se je božji blagoslov razlival preko staršev tudi nanje. Zgled staršev, ki ga je podkrepila molitev, prejem zakramentov in življenjsko naravnani verouk domačega župnika so osnova, na katerih ti otroci podzavestno gradijo temelje za svoje življenje. Ne stranpota sošolcev, ne ideološko drugače usmerjena vzgoja v šoli, ne plehkost družabnega življenja okolja, v katerem živijo, ne more izpodkopati teh temeljev. Večje in bogatejše dote v življenje starša svojim otrokom resnično nista mogla dati.

A.K.

Voditeljeva beseda

Najprej vam moram povedati, da sem zelo vesel, ko mi pišete, da ste s Salezijanskim vestnikom zadovoljni; ta je prevzel nalogo obveščanja molivcev namesto prejšnjih malih lističev „molitvenih namenov“. Molivka iz Štajerske mi piše: „Salezijanski vestnik je tako lep časopis, da ga ljudje s svojimi družinami čitajo z veseljem in se tudi o njegovi bogati vsebini izražajo zelo dobro in pohvalno. Molivka, ki ima družinske člane zelo mlačne v verskih stvareh, pravi, da, ko dobi Salezijanski vestnik, ga takoj prebere mož, ki pravi, da je to najlepša in najboljša revija, nato ga pa še vsi ostali po vrsti preberejo.“

Zopet druga iz Bele krajine piše: „Salezijanski vestnik mi je zelo všeč, ga rada prebiram ne le enkrat, saj mi veliko pove, zelo je zanimiv tudi za vsakdanje življenje, saj čutim ljubezen do vseh in jih občudujem, kako svoje življenje darujejo Gospodu za druge posebno za vzgojo mladih. Nisem sama vedela, da je salezijanska družina tako razširjena po svetu, gotovo je bil njen ustanovitelj don Bosko velik svetnik, da ga je Bog tako blagoslovil v njegovem delu v vseh vejah salezijanske družine. Tudi jaz se čutim srečno, da sem molivka za duhovne poklice, čeravno je to le kapljica v morju. Naj Marija Pomočnica izprosi pri Bogu še naprej dobrih duhovniških in redovniških poklicev!“

Če še kdo ne bi dobival Salezijanskega vestnika, naj mi to takoj sporoči.

Ko smo imeli molitveni dan na Rakovniku, je škof dr. Lenič, ki mu je poverjena skrb za duhovniške poklice v Cerkvi na Slovenskem, naravnost prosil, naj bi še naprej molili v ta namen, da Cerkev na Slovenskem

ne bi ostala brez duhovnih poklicev. Vsem, ki zvesto molite v ta namen, se prav lepo zahvaljujem, še posebno pa bolnim molivcem, ki tudi svoje trpljenje darujejo v ta namen. Za vse to vam bo Gospod bogat plačnik!

In še eno prošnjo imam: Ponovno vas prosim, da se vedno, kadar mi pišete, podpišete s polnim imenom in napišete tudi številko vaše pošte. Na ta način boste hitreje prejeli odgovor, meni pa zelo olajšali delo. Vključujem vas vse v svoje vsakodnevne molitve, posebno še bolnike, in vse prav lepo pozdravljam!

Jože Pungerčar
Želimlje 46
61292 IG pri Ljubljani

V lepše življenje so odšli:

Katarina Bajc, Kranj — Julka Blagojevič, Ljutomer — Amalija Puncar, Ljutomer — Marjeta Trumen, Radenci — Urška Verbič, Slovenske Konjice — Marija Kosi, Ljutomer — Apolonija Havle, Prevalje — Franc Rubin, Ljutomer — Zinka Eržen, Idrija — Ančka Debevc, Želimlje — Jože Kostanjevec, Trstenik, salezijanski duhovnik.

Spomnimo se jih v svojih molitvah!

Mesečni nameni

OKTOBER:

Začelo se je novo šolsko leto. Mnogi mladi so se odločili za svoje poklice. Med njimi so se nekateri odločili za duhovniški in redovniški poklic.

Vemo, da je vsak odhod od doma težak in povzroči več ali manj domotožja, zato naj bi bil glavni namen molitve v mesecu oktobru, ki je posvečen molitvi rožnega venca, prošnja Mariji, da tem mladim fantom in dekletom od Boga izprosi milost stanovitnosti na poti, ki vodi v duhovniški ali redovniški poklic.

NOVEMBER:

Mesec november je posvečen našim rajnim. Spominjajmo se vseh pokojnih molivcev in jih obenem prosimo, naj pri Bogu nadaljujejo z molitvijo za nove duhovniške in redovniške poklice.

DECEMBER:

Molimo za stanovitnost v poklicu vseh tistih, ki so se v teh mesecih odločili za duhovniški poklic, da bi mogli premagati domotožje in pogumno slediti Gospodovem klicu: hodi za menoj.

Pomurski molilci za duhovne poklice

Vse od začetka se je lepo število pomurskih vernikov pridružilo molivcem za duhovne poklice. Njih število še vedno narašča. V nekaterih vaseh in župnijah se zbirajo v kapeli ali cerkvi k skupni molitvi rožnega venca, drugod imajo ob četrtkih pred prvim petkom češčenje Najsvetejšega in posebne molitve.

Radi bi hodili na molitvena srečanja na Rakovnik. Večini to ni mogoče. Zato so izrazili željo, da bi se vsaj enkrat letno zbrali kje v Pomurju. Zato smo jih 1. oktobra 1978 povabili v Verzej. Odzvalo se jih je blizu 200. Naslednja leta so iniciativo podprli pomurski dekani in duhovniki. Srečanje smo prenesli na vsakoletno slovesnost Marije Pomočnice konec maja. Molivci se ob 9. uri zberejo v cerkvi, kjer imajo priložnost za sv. spoved. Z molitvijo in petjem se pripravijo na slovesno mašo in procesijo. Po skromnem kosilu se zopet zberejo v cerkvi in nadaljujejo s petjem in molitvami. Ob 14. se jim pridružijo duhovniki in začnejo slovesni rožni venec. Pred vsako desetko eden od duhovnikov pove nekaj misli za uvod.

Letos je srečanje vodil inšpektor Anton Košir z misijonarjema Jožetom Mlinaričem in Gustijem Horvatom. Skupina deklíc je v začetku bogoslužja med petjem prinesla v cerkev Marijino podobo. Za njimi so korakali predstavniki celin: dva črnčka, Kitajka, Indijanec in Južna Američanka, oblečeni v tipična oblačila. Vsak je izrazil željo in potrebo po misijonarjih v njihovih deželah. Evropski deček je vsem odgovoril, da tudi Evropa postaja poganska in potrebuje misijonarjev, duhovnih poklicev pa je premalo. Nato je vprašal: Kaj

naj storimo? ... Vsi so mu odgovorili: Moramo moliti! ... To sta potrdila oba misijonarja, ki sta opisala uspehe in težave mi-

sijonskega dela v Afriki. Sledila je molitev rožnega venca, posebne molitve za duhovne poklice in blagoslov z Najsvetejšim. Molivci so odhajali navdušeni in okrepljeni za nadaljnje delo.

Pomurski molivci(ke) pozdravljamo vse molivce za duhovne poklice širom po Sloveniji. Ostanimo združeni v vztrajni molitvi, da dosežemo osebno posvečenje in pomnožitev prepotrebnihi duhovnih poklicev.

Martin Maroša

Vabimo vas na duhovne vaje, ki bodo:
v NAZARJIH od 2. do 4. oktobra;
v STIČNI od 27. do 29. novembra.

MOLITEV PAPEŽA PAVLA VI. ZA DUHOVNE POKLICE

Gospod, tvoja beseda nas poučuje in nanj daje pogum. Prosimo te za tiste, ki so se odzvali tvojemu klicu in ga sedaj živijo. Za tvoje škofe, duhovnike, diakone; pa tudi za tebi posvečene redovnike, brate in sestre; za tvoje misijonarje in velikodušne laike, kateri delujejo v službah, ki jih je postavila in priznala Cerkev. Pomagaj jim v težavah, opogumi jih v trpljenju, bodi pri njih, kadar so osamljeni, varuj jih v preganjanjih, utrdi jih v zvestobi. Gospod, prosimo te za tiste, ki odpirajo svojo dušo tvojemu klicu in se že pripravljajo, da bodo šli za njim. Naj jih tvoja beseda razsvetli, naj jih prevzame tvoj zgled in tvoja milost naj jih vodi do cilja, do svetih redov, do redovniških zaobljub, do misijonarskega poklica. Gospod, naj tvoja beseda vse vodi in podpira, da bi znali usmerjati, svetovati, podpirati brate in sestre s tisto močjo pričevanja in ljubezni, kakršno imaš ti in jo samo ti moreš dati.

Zaljubljen v don Boska zasnuje film »božji orač«

Ennio De Concini, avtor scenarija za film o don Bosku, že dobitnik filmskega „Oskarja“ za njegove zasnove, ki jih je že prek dvesto, med njimi film Železničar, Krik, Dolga noč '43, Vojna in mir, Quo vadis itn., si je zamislil film o don Bosku kot kmetu, ki orje ledino, da jo spremeni v rodovitno njivo. Dal mu je naslov Božji orač (Contadino di Dio).

Ennio De Concini je laik v polnem pomenu besede, je „neverujoči“...

Iz pogovora z njim nekaj zanimivih misli, vrednih premisleka.

Govoriva o tem filmu. Kakšen don Bosko prihaja iz tega scenarija?

Prihaja, kakor je naslov filma, don Bosko kmet, orač. Preprost človek, odkrit, čuti spremembe letnih časov, kako se vrstita dan in noč. To je človek, ki je neomajno prepričan, da vsaka zemlja lahko rodi st odstotno, če jo le znaš obdelovati, človek, ki neomajno zaupa v Previdnost in se popolnoma izroča Mariji. S takimi lastnostmi se je z dušo in telesom predal mladini, zemlji, ki jo je obdeloval v prepričanju, da bo prinesla stoteren pridelek. V mladih, tudi v tistih, ki se na videz zdijo najbolj nedostopni, vidi seme, ki bo prineslo svoj sad. Sam jih primerja oljki: bogato bo rodila, če jo bo gojil, varoval z ljubeznijo. V tem je don Boskova aktualnost. Časi se spreminjajo, njegovo odkritje pa ostane.

Vi se imate za prepričanega laika, neverujočega. Čudno se mi zdi, da ste se lotili dela, ki neogibno zadeva področje vere. Pravkar ste omenili Previdnost in Marijo.

Res je, sem prepričan laik,

imam pa v sebi religiozni čut, katerega pa ne vem, kam bi ga vtaknil. To delo so mi ponudili, iz strokovnih ozirov. Priznam, da je bil moj prvi stik s to temo obupen...

Zakaj?

V obilici dogodkov okrog don Boska nisem vedel, kako naj zgradim iz njih nekaj dramatičnega. Hotel sem se že odpovedati filmu, čeprav me je stvar pošteno privlačila. Menil sem, da bi napravil nekaj liričnega.

Kako ste prišli do te misli?

Don Boska sem poznal samo površno. Začel sem ga preučevati, poglobil sem se v desetine knjig, znova in znova prebiral njegove spomine, pisma, njegovo 'Katoliško branje'. Vse to me je močno prevzelo.

Kaj ste odkrili?

Najprej trmasto vztrajanje, da doseže to, v kar je veroval. Njegova nepremagljiva kmečka vera, zagledana, bi rekel, v zemljo, ki se ne umakne pred nobeno oviro, na katero naleti na poti. Zraven pa še zaupanje. V svoje fante je veroval, je zaupal

in se jim predal do kraja. Po boleznih, ki bi ga skoraj pripeljala v smrt, ko si je nekoliko opomogel, je svojim fantom rekel, da je moral gotovo biti med njihovo voljo, da don Bosko ozdravi, njihovimi molitvami, njihovimi zaobljubami in Tistim, ki naj odloči o usodi duhovnika, kak resničen stik. Don Bosko se je tedaj zaobljubil, da bo celo svoje življenje posvetil fantom. Kakor vemo, je to zaobljubo v vsej polnosti držal. Močan vtis je tudi napravil don Boskov način delovanja: preprost, elementaren, kristalen. Iskal je najrevnejše fante, takšne, kakor je bil sam, da bi jih iztrgal iz rok tistih, ki so jih hoteli zaslužniti ali nečedno zlorabiti ali jih potisniti ob stran kot družbeno škodljive ali nevarne. V njih je gojil človeka, učil jih je, da bi bili pošteni. Hotel je, da bi ti fantje rasli v božjem strahu, da bi postali dobri ljudje.

Pri tem delu don Bosko ni imel lahkega življenja. Ali bo film prikazal težave, sovraštvo do njega, zavest, nerazumevanje?

Seveda. Globok vtis je napravila name Kalvarija, ki jo je prehodil samo zato, da bi odreševal fante. Vse življenje se je moral boriti proti nasprotovanjem, proti oviram, sploh kakor se dogaja z vsakim, ki mu je usojena velika slava. Proti sebi je imel politike, plemenitnike, bogatine, mogočnike. Ni ga razumela niti cerkvena oblast, ki mu je odvzela celo pravico do spovedovanja, sredstvo, s katerim je najbolj neposredno odkrival srca svojih fantov in jim mogel tako najbolj pomagati. Izgovarjali so se, da je upornik. Čisto prav je, da je svetnik upornik. Celu umoriti so ga hoteli. Sploh, v don Boskovem življenju je bilo več trnja kot rož. Vseeno je šel naprej. Prav to mučeništvo me je najbolj priza-

delo in mi dalo navdih drama-
tičnosti, ki sem ga iskal.

*Povejte mi še kaj o filmu.
Česa si lahko obetamo?*

Moja pripoved je neke vrste
don Boskov notranji samogov-
vor, pripoved človeka, ki je iz
nič ustvaril delo, ki se je razši-
riilo po vsem svetu. To je bil
človek, ki ga je podpirala nez-
lomljiva vera. V vsem svojem
življenju ga je samo za hip pre-
šilil dvom, kaj če bo njegovo
delo po smrti propadlo. Dvom
je premagal z zaupanjem v
Gospo in se ji je izročil. Znova
je našel mir in izrekel tole pre-
lepo spodbudo: „Storite, da
vas bodo imeli radi.“ Film sem
si torej zamislil tako, kakor da
bi se don Bosko spominjal tren-
utkov in najbolj pomembnih
zadev svojega življenja. Ne to-
rež življenjepis.

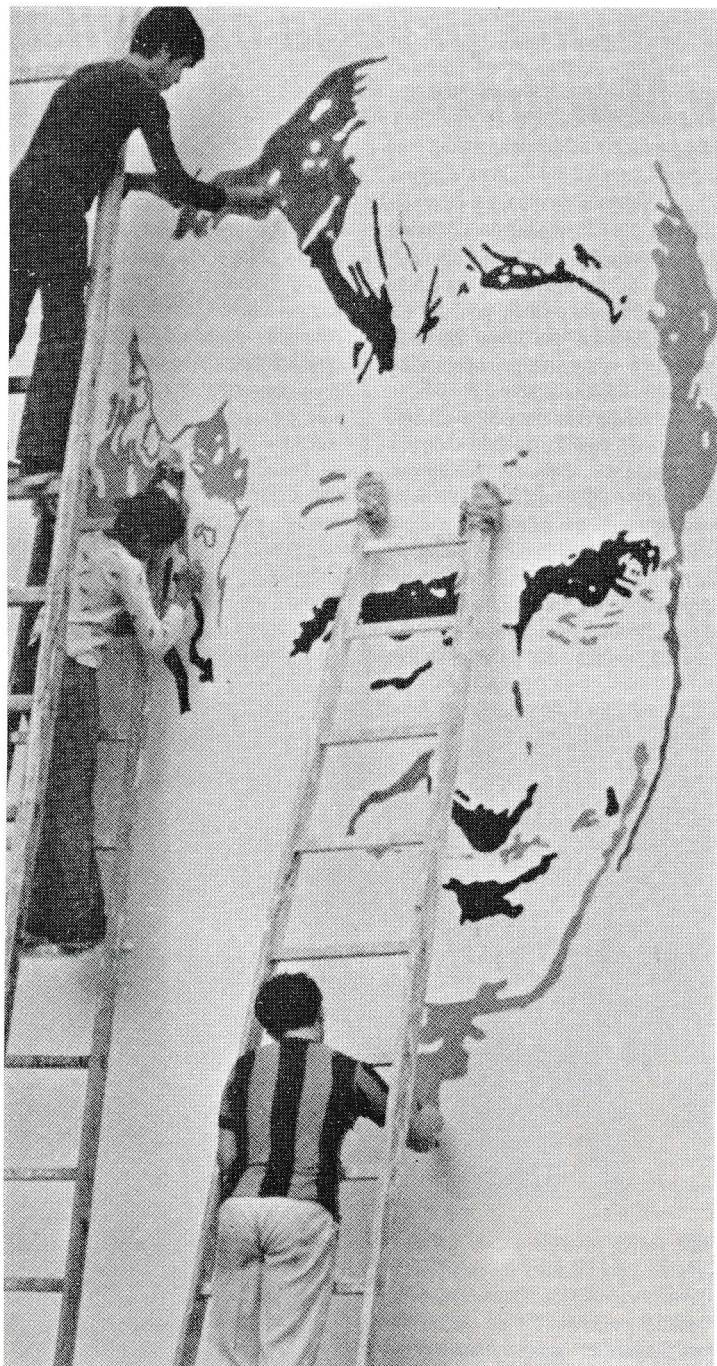
*Kako ste dojeli odnose don
Boska z njegovimi fanti?*

Te odnose razodevajo do-
godki. Fante predstavljam kot
skupnost, ne kot posameznike.
Teh štiristo dečkov in fantov
ima eno samo podobo. Upam,
da bo filmu uspelo izraziti de-
lo, ki ga je opravil don Bosko
sredi te podivjane mase, ki je ni
bilo lahko ukrotiti in oblikova-
ti. Razumel je življenje, zato ni
hotel fantov odtrgati od sveta,
v katerem so živeli. Da bi izra-
zil to misel, sem vstavil prizor
ljubezni med fantom in dekli-
co, katerima don Bosko poma-
ga, da si ustvarita družino. Film
je dejansko neke vrste kantata
o don Bosku. Upam, da bo film
narejen z ljubeznijo, da bi tako
doumeli don Boska in to, v kar
je veroval.

*Še zadnje vprašanje: kakšen
je zdaj vaš odnos do don Bos-
ka, potem ko ste napravili sce-
narij?*

Postala sva si prijatelja, glo-
boka prijatelja...

stk

V letu 1988 bo salezijanska družina na razne načine proslavila stoletnico smrti svojega ustanovitelja. Italijanska televizija bo v sodelovanju s filmskimi centri več dežel pripravila celovečerni film o svetnikovem življenju in delu. Najlepše pa ga bodo predstavili njegovi učenci in učenke – živi pričevalci predanosti mladim in ljubezni do Boga.

Praznik prvega obhajila v Mariboru

V nedeljo 31. maja smo pri nas imeli izredno lepo doživetje. Naša župnija je namreč zelo mlada, stara komaj nekaj mesecev. Župnijski dom je majhen, za zavetnika pa ima velikega svetnika—vzgojitelja mladih, sv. Janeza Boska.

Na začetku lanskega šolskega leta je naš župnijski dom šele nastajal. Otroci pa so nestrpnost hodili spraševati, kdaj se bo začel verouk. Začel se je šele v začetku oktobra, čeprav še prostori niso bili dokončno urejeni. Otrok to ni motilo, da ne bi z veseljem prihajali k verouku, čeprav so se včasih mo-

v bližini tako lep prostor, kjer se lahko srečujemo z Bogom in med seboj, je bila otvoritev nove župnije in prav v tej isti kapeli smo imeli srečo nekaj mesecev pozneje, da smo lahko prvič v tej novi župniji spremljali k prvemu svetemu obhajilu kar šestnajst naših otrok, osem dečkov in prav toliko deklic.

Ne da se opisati, kako čudovit dogodek je bil to za našo župnijo in vse nas. Program, ki ga je sestavil naš župnik Jože Pozdrec in ga z otroki tudi izvedel, je bil enkratno doživetje. Otroci so z vsem srcem in dušo sodelovali in z radostjo priča-

rali seliti iz učilnice v sobo in nasprotno. Zdelo se jim je celo zanimivo. Kljub vsemu pa so se vestno pripravljali za verouk in predvsem za prvo sveto obhajilo, h kateremu naj bi pristopili ob koncu šolskega leta.

Dela so bila končana šele v decembru. V lični majhni kapeli, na katero smo farani ponosni in obenem srečni, da imamo

kovali sprejetja Rešnjega telesa. Ni bilo očesa, ki se ne bi orosilo. Sreča otrok pa se je odražala tudi na obrazih staršev in vseh navzočih.

Prav vsi si želimo še nadaljnjih takšnih občestvenih dogodkov, misli in srečanj v naši majhni pa vendar tako domači kapeli.

Marija Majerič

24. v mesecu v Marijinem letu na Rakovniku

V Marijinem letu naj bi verniki predvsem v Marijinih svetiščih prenavljali svoje krščansko življenje. Vsakega 24. v mesecu bo na Rakovniku mesečni romarski shod:

- ob 18.30 v poletnem času
- ob 18.00 v zimskem času
- uro pred mašo priložnost za zakrament sprave
- molitvena ura
- slovesna maša z nagovorom
- blagoslov Marije Pomočnice
- sodelovale bodo razne skupine

Marija Pomočnica na Rakovniku vas pričakuje vsakega 24. v mesecu.

Zlatomašnik, bod' pozdravljen

Tam na obronkih mogočnega Storžiča – koliko lepote! Od sonca ožarjena gora, kot bi še vedno rasla. Okoliški grički se ji klanjajo in „prvencu“ dajejo, kar mu gre. Pa tudi v družbo so mu, da bi ne sameval. Na tistih čudovitih obronkih te livada kar sama nagovarja. Obiskovalčevo oko ima tod kam zreti; pesnik in pisatelj ne odideta brez navdiha; slikar najde nič koliko motivov za svojo podlago; pa tudi za pljuča je poskrbljeno.

Tistega dne sem tudi jaz ustavil tod svoj korak. Pa ne, da bi zrl okoliško lepoto ali iskal navdihov in motivov (no, le dihanju se nisem „odpovedal“). V salezijanski skupnosti na Trsteniku me je namreč že pričakoval gospod Jakob Žalar, letošnji zlatomašnik. Prijazen pozdrav in nasmeh na obrazu sta mi dala vedeti, da je vesel obiska. Nisva hotela izgubljati časa, pa tudi besed ne, zato sva kar hitro začela najin pogovor. Še prej pa sem ga moral poprositi za trenutek potrpljenja, saj mi zapisovalni aparat kar ni in ni hotel „speljati z mesta“.

Zlatomašnik je začel s pripovedovanjem svoje skoraj osemdesetne življenjske zgodbe. Zanimivo jo je poslušati iz ust glavnega junaka. Kakor pisec v kakšnem romanu mi je nihal dogodke. Vse je težko povedati, kakor je vse težko spremeniti v pisano besedo, ker bi jim s tem odvzeli njihovo vrednost in lepoto.

Ta zgodba se je začela 24. julija 1908 v Križevcih pri Ljutomeru, ko je mali Jakob prvič zajokal. Sicer se teh svojih prvih nežnih glasov ne spominja, pa ker je z vsemi otroki tako, tudi on noče biti izjema. Tako je postal član Žalarjeve družine. „Sedem nas je bilo v družini.

Starši so nas lepo vzgajali in nas naučili prvih verskih resnic. V družini se je vedno molilo. Še posebej mati je veliko molila. Tudi ko je šla na polje na delo, je čas izkoristila za molitev rožnega venca.“ In Gospod „se je ozrl na nizkost svoje deklet“, na njeno gorečo molitev, in kar dva njena sinova poklical v svojo službo. Molitev, ki ne ostane pri mrtvi besedi, ampak se spremeni v dejanje in tiho darovanje.

Pot vsakega poklica, še posebej duhovnega, je vedno obdana s tančico skrivnosti. Kar poskusite vprašati kakšnega duhovnika, zakaj se je odločil za ta poklic. Navadno boste dobili odgovor, ki vsebuje le dve kratki besedici: Ne vem! In čeprav je tako, je vendar toliko čisto vsakdanjih dogodkov, ki se nam zdijo tako nepomembni, pa nas prav po njih Bog usmerja in pripravlja. Potrebno je le, da tej navidezni „človeškosti“ damo predznak „božjega“: „Kakor na bratov tako je tudi na moj duhovni poklic v veliki meri vplival Veržej. Tja so hodili ne le iz Prekmurja, ampak tudi s te strani, tudi iz mojega kraja Križevci. Salezijanci so izredno lepo delovali. Ko sem se tako z njimi srečeval in spoznaval način njihovega dela, sem se tudi sam navduševal. Brat je gotovo prav v Veržēju začutil božje povabilo. Odšel je v bogoslovje, končal študije in postal duhovnik. Njegov zgled je potegnil tudi mene. V Veržēju sem najprej dokončal osnovno šolo in nato nadaljeval na Radni.“ Gospod Jakob se z veseljem spominja teh let in rad obuja spomine nanje. To so bili lepi časi, zlata doba življenja. Obenem pa je bil to čas priprave na salezijansko življenje. „Za preobleko je prišel takratni vrhovni predstojnik don Rinaldi.“ Zlatomašnik pove to s ponosom, saj je don Rinaldi danes že med božjimi služabniki. Sle-

dila je triletna izkušnja salezijskega dela v Veržeju in na Rakovniku, zatem pa študij bogoslovja. In leta 1937, pred petdesetimi leti, je bil g. Jakob posvečen v duhovnika. Začela se je pot duhovništva.

„Prvo leto po posvečenju sem bil v Murski Soboti, kjer sem bil asistent višješolcev. Med njimi je bil tudi škof Jožef Smej. Leto pozneje sem odšel na Radno in bil socij novincev. In tretje leto po posvečenju so me predstojniki poslali v konvik v Zagreb.“ Iz Hrvaške je zlatomašnik odšel v Beograd,

Večino svojega apostolata je tako zlatomašnik opravil v tako imenovani diaspori, to je v majhnih krščanskih skupnostih, ki so razpršene po vsej Jugoslaviji. „Delo je dokaj naporno, a vendar lepo. Nekaj pristrčnega so bili obiski družin, bolnikov. Ljudje so bili zelo dovezetni. Občudoval sem preprostost teh ljudi in njihovo dobroto. V duhovniku so videli zares svojega prijatelja in pastirja. Ne da pa se povedati, kako velikega pomena je bila pri delu navzočnost sester. Njihova prisotnost v bolnicah, v župniji, pri obi-

koli ne bom mogel naštetih vseh milosti, ki sem jih prejel od Boga. Bogu hvala za vse!“ Zlatomašnik se zaveda božje navzočnosti v svojem življenju. Dolga življenjska pot ga je veliko naučila. Če se torej človek zna zahvaliti, je to znamenje, da se zaveda svoje majhnosti in nemoči. Zave se, da je Neko drugi, ki je Gospodar vsega.

Ob 50-letnici vašega duhovniškega posvečenja vam želimo, da bi vas na poti še naprej spremljal božji blagoslov in varstvo Marije Pomočnice.

Peter Ivančič

ker je tamkajšnji nadškof potreboval duhovnike in prosil za pomoč.

„Skupaj s sobratom Vinkom Srako sem odšel v župnijo Marije Vnebovzete.“ Oskrbovala sva to župnijo in obenem tudi hodila v Smederevo, Požarevac, Šabac in Ravno reko. Delo je bilo zelo lepo. Precej otrok je prihajalo, tako da sva z njimi lahko pripravljala tudi razne igre, predstave itd. Tudi v Nišu dela ni manjkalo. Tu so nam sestre zelo veliko pomagale.“

Iz Niša je pot zlatomašnikovega apostolata vodila še po raznih postojankah Srbije in Hrvatske, zatem je prišel za pet let v Slovenijo v župnijo Škocjan, se spet vrnil v Beograd na Karaburmo in potem zadnja štiri leta deloval v Titogradu.

skih družin, bolnikov je dajala poseben ton.“

Po 50 letih duhovništva se pogled zlatomašnika ozira nazaj. „Nikoli mi ni bilo žal, da sem postal salezijanec in duhovnik. Saj sem se zavedal, da lahko storim največ dobrega za Cerkev in za narod kot duhovnik. Da pa sem šel vedno mirno in z zaupanjem naprej, je gotovo posebna zasluga Marije Pomočnice. Do nje in do presvete evharistije sem gojil vedno globoko pobožnost. Pa salezijski duh in lepi zgledi ter pomoč sobratov.“

Ko sem ga povprašal, kaj zanj pomeni zlata maša, mi je odgovoril takole: „Predvsem je to velika zahvala Bogu in Mariji Pomočnici, pa tudi vsem, ki so mi pomagali na tej poti. Ni-

Romanje v Turin

Za jubilejno leto '88 pripravljamo obisk don Boskovih krajev, kar bo gotovo eden najlepših dogodkov v okviru praznovanja stoletnice. Že sedaj objavljamo nekaj temeljnih podatkov, več jih boste našli v naslednjih številkah Vestnika ali pa jih lahko dobite pri g. Ivanu Zupanu na Rakovniku.

Načrtujemo dve romanji: 17. do 20. junija (odrasli) 1. do 4. julija (mladi)

Okviren program predvideva postanek v naslednjih krajih: Padova, Oropa, Milano, Torino, don Boskov rojstni kraj Becchi in še več drugih krajev.

Pojdi in oznanjaj

Misijsko poslanstvo je bistvena poteza Cerkve in tudi ena od potez salezijanske družbe. Od 24. do 29. avgusta so se v Rimu pod okriljem cerkve Srca Jezusovega, ki jo je pred sto leti zgradil don Bosko, zbrali delegati evropskih inšpektorij, da bi razmišljali o misijonski animaciji v salezijanski družbi. Iz Ljubljanske inšpektorije se je srečanja udeležil Janez Potočnik.

Iti v misijone. To je poklic. Če hoče biti kaka skupnost zrela skupnost, mora biti odprta za misijone, mora iti iz sebe in se zazreti v širša obzorja. Kajti gorje, če evangelija ne bi oznanjali — tudi tistim, ki ga še ne poznajo. Kako bodo namreč ljudje verovali, če niso slišali! In kako bodo slišali, če ne bo nikogar, ki bi jim evangelij oznanil!

Vsakemu je naložena dolžnost, da gre iz sebe in da vidi uboštvo sveta ter se z njim solidarizira. Vsakdo je povabljen, da sprejme bogastvo drugih kultur in se zavzame za pravičnost, svobodo in resnico. Po vsakem kristjani morajo zaslu-titi ljubezen Jezusa Kristusa tudi tisti, ki se z njo še niso srečali.

Kogar Bog kliče v misijone, ta mora na to pot. To je klic, ki se mu ne more in ne sme ustavljati. Tako se bo vžgal še večji ogenj poklicne vneme tudi doma. Tako je bilo s prvimi učenci. Tako je bilo tudi pri don Bosku. Ko so odhajali v misijone prvi sobratje, se je med fanti vžgalo še večje navdušenje za pristno krščansko življenje in tudi za nove duhovne poklice. Vendar ne gredo vsi v misijone. Mnogi ostanejo doma. V resnici pa so misijonarji eni in drugi. Vsi morajo živeti in oznanjati evangelij.

Pri razmišljanju o misijon-

skem poslanstvu ni najvažnejše vprašanje denarja, stavb, gradnje, socialne pomoči... vse to lahko storijo drugi. Najvažnejši je evangelij Jezusa Kristusa. K odrešenju so povabljeni vsi ljudje. Zato mora biti vsak kristjan nosilec evangelija še za druge, tudi tiste, ki evangelija še ne poznajo.

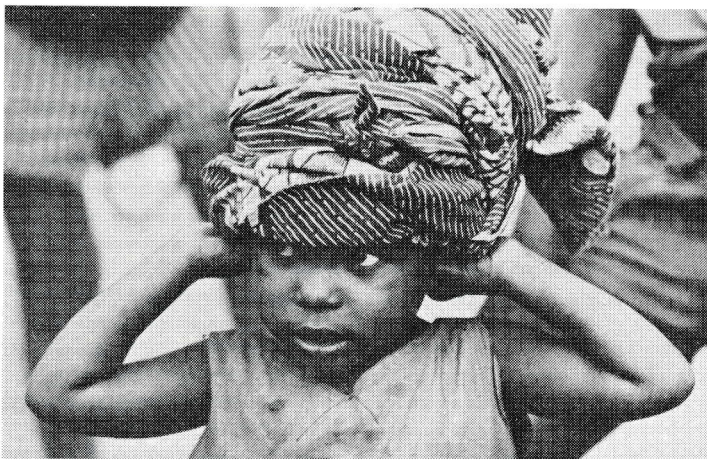
Tu pa nastopijo težave. Evropski človek, tudi kristjan,

je znan kot individualist, gleda predvsem nase in na svoje dobro. Prepričan je v svoj prav, v svojo naj-kulturo. Misli, da je nekaj več kot ljudje v tretjem svetu. Mladi kristjani Evrope ugovarjajo, zakaj sploh v misijone, zakaj oznanjati evangelij, saj so vendar vse vere bolj ali manj enake (to mislijo, ker krščanske vere ne poznajo dovolj): Za zahodnega človeka verske vrednote niso več najpomembnejše. In celo, kadar se govori o misijonih, se na zahodu govori v glavnem le o akcijah, gradnjah, gospodarskem razvoju, socialni pomoči... ne pa toliko o oznanjevanju evangelija, o duhovnosti misijonarja, o pastoralni in katehezi.

Kristjan pa, ki se zaveda svojega krščanstva, ve, da se bo odrešil le, če bo ponesel odrešenje — evangelij Jezusa Kristusa — še drugim. Ko se bo napolnil k drugim, bo na tej poti tudi sam srečal Jezusa Kristusa.

Janez

Zaire: kakšno pričakovanje v teh očeh?

Iz Ruande v Zaire

Danilo Lisjak je z novim šolskim letom nastopil novo službo v sosednji deželi Zaire. Iz pisem, ki jih je poslal zadnje mesece, povzemamo nekatere novice.

„Danes je zadnji dan duhovnih vaj, piše 7. avgusta. Vse so bile o don Bosku. Belgijski sobrat, ki jih je vodil, je bil v tej stroki podkovan. Bil sem prvič v Afriki na duhovnih vajah. Bil sem že tudi v Gomi, da bi prevzel posle, ki me čakajo. Dela ne bo zmanjkalo. Nemalo napora bo treba za svahili. Šola, ki jo imamo salezijanci, je v francoščini. V juliju sem dobil paket oblek od ‚Utrinkarjev‘ z Rakovnika. Nekaj bom dal s. Vidi, da bo z nahrbtnikom raznosila po hribih. Drugo bo pa za moje barakarje v Gomi. Nekaj mi bo dal tudi sobrat Sebastijan, ki dobiva iz Nemčije.“

V drugem pismu pa piše:

„Zaoral sem v 80 krat večji Zaire, le 1 km od Ruande. Imam občutek, da sem v Vrtojbi in da je prijetno skočiti v Gorico (Ruando) po kakšen luksus. Razlika je namreč velika. Pravzaprav sem prišel med barakarje, kar je pač usoda vseh obmejnih mest. Kakšen km vstran je jezero Kivu, na

severu pa najvišji afriški vulkan Karisimbi, 4507 m visok. Mi smo na višini 1500 m. Zaradi hribov—vulkanov v ozadju nam sušno obdobje veliko vročino

prekinja občasni blagodejni dež, ki navlaži črno vulkansko zemljo. Z jezera pa pihlja blagodejen vetrič. Tako je vročina še kar znosna.

Doživeti nedeljsko mašo sredi tega življenja je zares praznični dogodek. Moram priznati, da nam je naključje prisodilo vso revščino tega mesta. Moderno letališče je namreč razdelilo „mesto“ na dve polovici. Tako smo bili prisiljeni v naši tehnični šoli, ki je ostala na drugi (revni!) strani letališča, vpeljati dve nedeljski maši za reveže, ki bi sicer morali pešachi 5 km okrog letališča v premajhno stolnico. Tako se jih v odprti telovadnici vsako nedeljo zbere od 1500 do 2000. Kako živo prepevajo! Kaj podobnega sem doživel le v Rukagu pri Jožetu in Gustiju.“

Novi naslov:
Danilo LISJAK
ITIG „Don Bosco“
GOMA B.P. 154
ZAIRE

40 let misijonskega dela

Ivan Kešpret

Že štiri desetletja deluje v Indiji tudi misijonar Ivan Kešpret. O delu v zadnjem času, zanimanju indijskih fantov za salezijanski poklic in odnosu do don Boskovih šol nam je povedal:

„Ves čas, od kar sem v Indiji, sem v Madrasu, ki pripada inšpektoriji sv. Tomaža.

Skofje so salezijancem že večkrat priporočili, da odpirajo poklicne šole, na katerih bi se Indijci lahko usposobili in pripravili za življenje. Pri izbiri gojencev za naše šole upoštevamo, da so iz revnih družin in da so kristjani. SIGA, kratica za

našo šolo, pomeni: Salezijanska grafična šola. Tu delam že okoli 30 let.

Okrog 200 dijakov razdelimo v dve skupini:

— tisti, ki so končali 10-letno šolanje in opravijo triletno izobraževanje; na koncu dobijo diplomo šole, ki velja tudi za državni dokument:

drugo skupino sestavljajo tisti, ki so imeli težave z učenjem in niso uspešno končali osnovnega šolanja; tudi za nje imamo triletni izobraževalni program, na koncu dobijo privatno spričevalo naše šole.

Izobraževanje se deli v praktično in teoretično, vsakemu posvetimo polovico dneva.

V procesu usposabljanja se uvajajo v vse oblike tiska, od najpreprostejšega do zelo zahtevnega. Za večjo skupino poskrbimo tudi hrano, ker so tako revni, da si ne morejo pomagati.

Ko sem prevzel oddelek za offset tisk, sem se moral sam izobraževati. Delal sem razne tečaje. Sedaj vodim oddelek za izdelovanje plošč in filmov za tisk. V času šolanja gredo fantje iz oddelka v oddelek, pridejo tudi v mojega.

Sobota velja za delovni dan. Ob nedeljah pa pomagam v župniji. Že dolga leta vodim mladinski mešani pevski zbor, ki poje v angleškem jeziku. Pri tem sodelujemo s sestrami, ki delujejo v župniji in vodijo zavetišče.

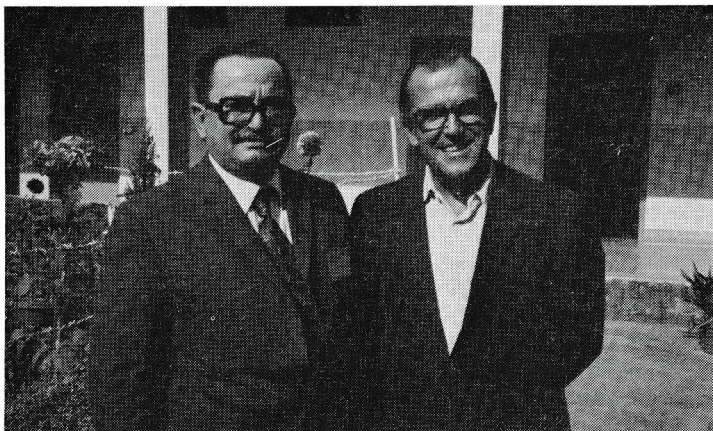
Poklicev imamo salezijanci kar precej. Indijci so že po naravi zelo verni. Vsako leto je v šestih inšpektorijah okoli 100 novincev, v madraški provinci 25. Malo težje je s poklici za sobrate pomočnike. Prav naša ustanova naj bi služila tudi temu namenu. Lahko bi rekel, da za to premalo delamo. Ročno delo ni posebno cenjeno, velja za manj vredno in če podoba salezijanskega pomočnika ni pravilno predstavljena, lahko kaj hitro pride do nesporazumov.

Pred kratkim sem se udeležil srečanja okoli 100 pomočnikov z večnimi zaobljubami. Zdi se, da se nekaj premika. Aspirantat za pomočnike je

zaživel. Sprejemamo fante, ki so končali vsaj nekaj razredov srednje šole in se želijo v poklicu izobraževati še naprej. Postali naj bi nosilci najodgovornjših služb v naših zavodih.

Delo v zavodu in na župniji

bom opravljal tudi po vrnitvi. Šola ima že velik uspeh in ugled, tudi pri hindujcih, zato si želijo svoje otroke poslati k nam. Pouk mora poskrbeti še za versko izobrazbo. Za nekristjane ta obsega moralni nauk."

Misijonarja Ludvik Zabret in Ivan Kešpret

Ludvik Zabret

Z Ludvikom Zabretom smo se pogovarjali na predvečer njegovega godu. Kratek čas je bil potreben, da nam je veliko povedal. Izbiral je besede, včasih povedal angleško, a že naslednji trenutek našel ustrezno v slovenščini. Izkušen misijonar je, saj je v Indiji že štirideset let. O delu od zadnjega obiska v Sloveniji in o načrtih, ki jih bo začel uresničevati po vrnitvi, nam je povedal:

„Zadnjih šest let sem delal v noviciatu Nashik blizu Bombayja, kjer sem bil zadolžen za gospodarstvo. Srbel sem za obdelovanje zemlje, saj imamo večjo farmo, s katero se preživljajo novinci. Pridelujemo zelenjavo, namizno grozdje, mleko. Inšpektorija Sv. Frančiška Ksaverija ima svoj sedež v Bombayju in vsako leto ima okoli dvajset pripravnikov za vstop v salezijansko družbo. V skupnosti so zadnja leta tudi študentje filozofije.

Nashik je znana hindujska trdnjava, romarsko središče, kjer ljudje opravljajo očiščevalne kopeli in so zelo občutljivi za krščansko prisotnost.

V zadnjih letih je država v neposredni okolici mesta postavila več industrijskih središč. Nashik je postal pravo kozmopolitansko mesto. Nekoč na podeželju, danes pa je naša hiša že v mestu. Novinci in študentje, teh je vsako leto blizu štirideset, gredo ob nedeljah ali med počitnicami v razne dele mesta, kjer za otroke pripravljajo nekatere dejavnosti mladinskega doma, zbirajo mlade, organizirajo razvedrilo, dajejo možnost za izobraževanje. V nekristjanah je nemalo strahu, da je glavni cilj tega dela spreobračanje. Hindujske organizacije odprto nasprotujejo. Zato smo začeli z drugačno obliko

dela za mlade. Med poletnimi počitnicami pripravljamo tabornjenja, v začetku za okoli 120 fantov, letos jih je bilo že 250, na katera povabimo trenerje za različne športe, organiziramo tečaje angleškega jezika, petja, igranja na različne instrumente in dramske dejavnosti. Za zadnji dan povabimo vse njihove starše in prijatelje, da predstavijo, kar so se v dveh mesecih naučili. Za mednarodno leto miru smo pripravili mirovni shod za vse šole mesta. Doživeli smo velik uspeh. Led je bil prebit.

Drugače so začeli gledati na nas in naše delo. Videli so, da nikogar nismo krstili na silo.

S sodobnimi metodami obdelovanja zemlje in reje živali smo povečali pridelke. Dnevno prodamo prek 250 litrov mleka, ki ga zelo cenijo. Slišati je bilo: 'Če hočete dobro mleko, pojdite h kristjanom.' Tudi zato so začeli raje prihajati k nam. S tem pa se širi krog naših prijateljev in znancev. Dobra zemlja nam pomaga, da se lahko preživljamo, in marsikomu se utrne misel, da bi sam začel tako obdelovati. Pri obdelovanju uporabljamo najnovejše stroje in načine.

Novi poklici prihajajo v pretežni meri iz naših šol, a tudi iz drugih, potem z raznih tečajev, veliko tudi iz oratorijev. Za tiste, ki se zanimajo za salezijansko družbo, pripravljamo skupne počitnice. Kdor namerava iti naprej, pride v malo semenišče, kjer ostane šest let. Pred noviciatom mora dokončati 12 razredov šolanja. Pri izbiri je zelo pomemben učni uspeh, če tu ni uspešen, tudi v noviciatu ne more.

Vseh šest indijskih inšpektorij začenja življenjsko poslanstvo s trdnimi krščanskimi družinami, kjer so urejene razmere, kjer so starši zaposleni in imajo otroci že nekaj delovnih in krščanskih življenjskih navad.

Za našo inšpektorijo so temelj kristjani iz nekdanje portugalske kolonije Goa, ki so se razselili po vsej Indiji.

Po vrnitvi bo treba nekoliko spremeniti delo. Januarja sem namreč nekoliko zbolel, se nato zdravil v bolnišnici in okre-

val toliko, da bom še lahko med gojenci zavoda, kjer se pripravljajo prihodnji salezijanci. Kraj Lonavla leži blizu Bombaya. V malem semenišču se fantje pripravljajo na poznejše šolanje in uvajajo v duhovno življenje."

Veržej pred 75 leti

V jeseni 1912. so se v Veržehu naselili salezijanci. Žaživelo je malo semenišče in razgibane dejavnosti, ki so spremljale pouk. Kar preko tristo duhovnikov je svoje izobraževanje začelo v Veržehu.

Iz Kronike župnije Veržej, ki jo je pripravil Jože Kostanjevec, povzemamo nekatere odlomke.

Anton Puščenjak (umrl 1909), ki je ves živel za Marijo, je želel, da bi se v Veržehu ustanovil Marijin dom Marijanišče, ki naj bi ga vodili salezijanci. V ta namen je v sporazumu s svojimi tremi sestrami daroval svojo kmetijo, ki je bila takrat vredna 24.000 kron. Kot dober kmet je želel, da bi se v Veržehu ustanovila kmetijska šola. Pogajanja z vlado in sale-

zijanci so se zavlekla, da je Puščenjak umrl prej, ko se je vedelo, če se bo njegova zamisel lahko izvedla.

Leta 1908 se je Puščenjak po nasvetu dr. Kovačiča odločil za salezijance. Škof Napotnik je pisal don Rui v Turin 29. 8. 1908. Ker je vrhovni predstojnik odklonil, zato se je škof obrnil na provinciala avstrijske province. Ta je bil zamislil naklonjen. Vendar so se dogovori zavlekli, da je Puščenjak prej umrl, kot se je vedelo, ali salezijanci pridejo v Veržej.

Prelat dr. Franc Kovačič je s svojimi sodelavci Puščenjako vo zamisel izpeljal. Dne 10. julija 1910 je ustanovil družbo Marijanišče, ki je prevzela težko nalogo postaviti poslopje za zavod. Predsednik je bil dr. Kovačič.

Z denarjem, ki so ga leta 1910 zložili člani Marijanišča, so leta 1911 lahko začeli graditi. Dne 20. avgusta 1911 so blagoslovili temeljni kamen. V septembru so začeli zidarji s svojim delom. Do pozne jeseni je bil pozidan vzhodni del, ki so ga do zime še pokrili. Spomladi 1912 so postavili severni del in meseca julija še ostali del.

Kapela Matere dobrega sveta

Ena glasbenih skupin v verževskem zavodu

Dne 27. oktobra 1912 je zavod blagoslovil in odprl škof Napotnik.

V kroniko je zapisal svoje želje zavodu v treh jezikih: latinskem, nemškem in slovenskem. Slovenski je zapisal: „Pomenljivega dne 27. oktobra v znamenitem euharističnem letu 1912 sem tukaj v Veržeju novo poslopje, Marijanišče imenovano, sezidano vsled preblage trške rodbine Puščenjakove ter namenjeno poduku in vzgoji moške mladine po vrlih duhovnikih salezijancih, v svoje veliko veselje slovesno blagoslovil in otvoril. Dal vsemogočni in neskončno dobri Bog, da bi vladal v tej hiši duh sv. škofa Frančiška Salezija in glasovitega mladinaljuba Janeza don Boska, in da bi novoblagoslovljeni in danes otvorjeni zavod postal bogat vir nebeškega blagoslova za verževski trg, za krasno Mursko polje, za vso staročastito škofijo Lavantinsko.“

Posvetitev kapele je bila na praznik Marijinega rojstva 8. septembra 1913. Slovesnost se je pričela že 7. septembra zvečer. Po pozdravu zastopnika trga Veržeja, nato pa še predstojnika zavoda, je škof z roko pokazal proti trgu in rekel: „Tamle na trgu stoji kip Matere božje, ki je vedno varovala ver-

ževski trg in pripravila tudi trtišnjo slovesnost, posvetitev kapele v čast Mariji, Materi dobrega sveta. Tukajšnji prebivalci so zvesti Marijini otroci.“

Veržej danes ne bi bil to, kar je, če bi ne bilo Marijanišča, ki je razgibalo celo Mursko polje. Njegov vpliv je segal tudi v Prekmurje in v Slovenske gorice. Ob nedeljah in praznikih so ljudje trumoma prihajali v kapelo Matere dobrega sveta. Najbolj je bila obiskovana maša ob 9. uri. Prihajali so celo iz Vučje vasi, iz Bučecovec, Krapja in seveda iz Dokležovja, kjer takrat in do druge svetovne vojne ni bilo župnije in stalnega duhovnika. V adventu in postu je večkrat po 4–5 duhovnikov spovedovalo ves dopoldan. Ljudje so prihajali iz Prekmurja in iz Medžimurja tja do Štrigove in Sv. Martina. Vsak mesec 24. so obhajali spomin Marije Pomočnice z duhovno obnovo, ki so jo imenovali vaja za srečno smrt. Zgodaj zjutraj so prihajali ljudje od blizu in daleč. Višek pa je bil vsakoletni praznik Marije Pomočnice s procesijo, v kateri so nosili kip Marije Pomočnice. Navadno so ga obhajali v nedeljo po 24. maju. Ta dan so prihajale procesije s svojimi duhovniki. Jože Kostanjevec

Ivan Cvetko

V Krapinskih Toplicah je 8. junija 1987 Gospodar življenja poklical k sebi salezijanskega duhovnika Ivana Cvetka. Umrl je po kratki in težki bolezni v 84. letu življenja. 12. junija so se na pokopališču Mirogoj v Zagrebu od njega poslovili številni verniki, sestre hčere Marije Pomočnice in čistilke Jezusove krvi ter salezijanci. Zastopniki župnij, kjer je deloval, in sbratje duhovniki, njegovi sodelavci, so se mu s poslovnimi besedami zahvalili za njegovo delo in pričevanje. Življenjsko pot in poslanstvo je orisal inšpektorjev vikar Marko Pavletič, v imenu slovenskih salezijancev pa se je od rajnega sbrata poslovil inšpektorialni ekonom Štefan Zorko.

Življenjska pot duhovnika Ivana Cvetka se je začela 11. marca 1904 v Gomilicah, župnija Turnišče. Skrbna starša Franc in mati Ana, roj. Tompa, sta mu v življenje vsadila dragocene vrednote vere, ljubezni do Boga in bližnjega, zvestobe in delavnosti. Septembra 1924 je prišel v salezijanski zavod v Veržej, končal nižjo gimnazijo in leta 1929 začel pripravo na vstop v salezijansko družbo. Don Boskov duhovni sin je postal s prvimi zaobljubami na Radni 25. marca 1931. Po praktičnem vzgojnem delu v Zagrebu, na Rakovniku in na Kodeljevem je 1934–38 obiskoval Visoko teološko šolo na Rakovniku in 3. julija 1938 v Ljubljani prejel mašniško posvečenje.

Prva duhovniška leta je preživel v Deškem banovinskem vzgojnem zavodu na Selu pri Ljubljani in opravljal službo šolskega svetnika ter kateheta. Ob začetku vojne je odšel na Hrvaško in deloval v različnih krajih tudi po ustanovitvi sa-

mostojne inšpektorije sv. Janeza Boska v Zagrebu. Ves čas vojne je bil v Marijinem Dvoru pri Daruvarju, kjer je bila gimnazija in salezijanski noviciat. Za mlade salezijance je bil izkušen svetovalec in katehet, v ljudski šoli je opravljal službo učitelja. Nato je polnih 33 let deloval po različnih župnijah v Slavoniji (Badlješina, Ivanovo Selo, Donja Obrijež). 1978 se je naselil v Krapinskih Toplicah, ob nedeljah rad pomagal v župniji in poleti spovedoval v romarski cerkvi Marija Bistrica. Rad je prihajal tudi v Slovenijo in ohranjal stike s salezijanci

Ljubljanske inšpektorije. Na vseh postajah življenja ga je spremljala velika delavnost in gorečnost za božjo stvar. „Samo Bog v popolnosti pozna bogastvo Ivanove duše. Prepričani smo, da ga samo on lahko primerno nagradi. Zvest salezijanskemu in osebnemu poklicu je gojil pobožnost do Marije, Jezusove matere in naše pomočnice; temu daje poseben pomen dan njegove smrti, to je na začetku marijanskega leta in na praznik Marije Matere Cerkve,“ je v govoru dejal inšp. vikar Pavletič.

lel naslednje leto, mu je za nekaj let podaljšala šolanje, si je pa obnovil zdravje in 1929 lahko začel bogoslovje. Opravil ga je na Visoki teološki šoli na Rakovniku. 2. julija 1933 je bil v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika.

S sposobnostmi dobrega gospodarja je bil prva duhovniška leta odgovoren za gospodarstvo salezijanskih zavodov v Veržeju in na Rakovniku. Uspel je odplačati dolgove in urediti poslovanje.

Po štirih letih je postal kaplan v Boštanju in poleg dušnopastirskega dela uspešno pripravil več gospodinjskih tečajev. Leta druge svetovne vojne je preživel na Hrvaškem, v Donjem Miholjcu in v Ivanovem Selu.

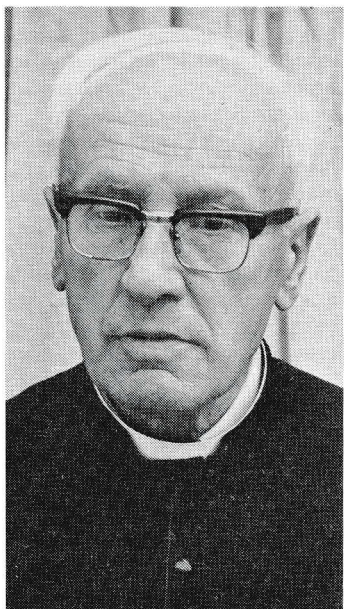
Delo po drugi svetovni vojni je bilo posvečeno trem župnijam: najprej v Veržeju tri leta, po triletnem zaporu na Dobrni, od koder je soupravljal Sv. Jošta na Kozjaku, ponovno v Veržeju (1958–65) ter dvanajst let na Razborju. Pred odhodom na Trstenik je bil nekaj let spovednik na Rakovniku.

Kjerkoli je deloval, si je Jože Kostanjevec prizadeval za ureditev cerkvenih stavb in poglobitev verskega življenja. S posebno pobožnostjo je častil Srce Jezusovo in širil molitev rožnega venca. Rad je sodeloval pri pridiganju misijonov in duhovnih obnov, se temeljito pripravil in govoril z jasno besedo. Rad je poprijel tudi za pero in napisal več rakovniških knjižic, iger za mladinske odre, vzgojnih člankov ter zadnja leta za tisk pripravil nekaj kronik.

Iskrena pobožnost do nebeške Matere in iznadljiva delavnost sta dajala posebno značilnost bogatemu življenju, ki se je zaključilo na praznik apostolov Petra in Pavla na Trsteniku.

B.K.

Jože Kostanjevec

„Vem, da moj Odrešenik živi; gledal ga bom,“ so bile besede svetopisemskega Joba, s katerimi smo se na prvi dan julija poslovili od zlatomašnika Jožeta Kostanjevca. Pogrebno daritev in obred je ob somaševanju več kot petdesetih duhovnikov vodil ljubljanski pomožni škof msgr. Jožef Kvas na Trsteniku na Gorenjskem, kjer je rajni duhovnik v salezijanskem domu

preživel zadnja leta svojega življenja. V slovo so mu zapeli bogoslovci in župnijski zbor. Sorodnikom ter sobratom iz Slovenije in Hrvaške so se pridružili tudi predstavniki župnijskih občestev, kjer je duhovnik Kostanjevec deloval, in mu spregovorili v slovo.

Rodil se je 13. marca 1900 na Gibini, župnija Sv. Andraž v Slovenskih goricah, v družini premožnega kmeta in dolgoletnega župana. Že pred prvo svetovno vojno se mu je utrnila misel, da bi postal duhovnik in frančiškan, po zgledu dveh rojakov, učencev sv. Frančiška. Nemirna leta in dolžnosti na kmetiji so mu to preprečile.

Po Salezijanskem vestniku je izvedel, da je mogoče tudi starejšim fantom postati duhovnik. V bližnjem Veržeju je bila namreč gimnazija, salezijansko malo semenišče, ki je sprejemalo prav starejše. V jeseni 1920 je Jože Kostanjevec ponovno stopil v šolske klopi, malo proti očetovi volji, ki ga je želel imeti za naslednika na kmetiji. Po nižji gimnaziji je na Radni pri Sevnici začel pripravo na vstop v salezijansko družbo in 10. avgusta 1924 postal salezijanec. Jetika, za katero je zbo-

Misijonarji I. Kešpret, L. Zabret, G. Horvat, J. Mlinarič in A. Majcen

Jesenski romarski shod

Sobota in nedelja 12. in 13. septembra sta rakovniški cerkvi prinesla poseben utrip: v soboto zvečer so se ob Mariji zbrali zakonski pari in proslavili obletnico zakonske zvestobe, nedelja pa je bila slovesna od jutra do večera.

Obletnica posvetitve svetišča je bila priložnost, da se je salezijanska družina in častilci Marije Pomočnice posebej izročila nebeški priprošnjici. Ob njej so utrjevali vero v njenega Sina in prosili za božji blagoslov na življenjsko pot. Zahvalo so izrekli zakonci in svoje družine posvetili božji Materi.

Bogoslužja nedeljskega dopoldneva so vodili misijonarji, spregovorili so pri maši in v župnijski dvorani.

Popoldanski shod sta zaznamovala novomašnika Blaž Cuderman in Janez Potočnik. Zaželeli smo jima, da bi vedno bolj postajala podobna Jezusu, dobremu Pastirju. Zlatomašnik Jakob Žalar, ki je z njima somaševal, jima je bil postavljen kot zgled zvestobe in zaupanja v božjo pomoč.

Pet misijonarjev, poleg veterana Andreja Majcena sta bila še oba indijska misijonarja Ivan Kešpret in Ludvik Zabret ter Jože Mlinarič in Gusti Horvat iz Burundija, je bogoslužju dalo poseben pečat. Prisluhnili smo Marijini pesmi v tamilščini, ki jo je zapel misijonar Kešpret, nagovoru Ludvika Zabreta o obogatitvi, ki jo prinese življenje v redovniški skupnosti, o možnosti dela za salezijanskega pomočnika in o tesni povezanosti z ljudmi, med katerimi dela že toliko let, petju bogoslovcev in sester, zbrani molitvi zbrane skupnosti.

Misijonarji so skupaj izrekli molitve izročitve Mariji:

Brezmadežna Devica Pomočnica, Mati Cerkve, tukaj zbrani misijonarji se

izročamo tvojemu materinskemu varstvu.

Obljubljamo, da bomo zvesti salezijanskemu poklicu vedno delali v božjo slavo in za odrešenje sveta, tudi med narodi, ki še niso slišali osvobajajočega oznanila blagrov, da smo božji otroci in med seboj bratje.

Pomagaj nam, Marija Pomočnica, da bo naše služenje Bogu med mladimi in ubogimi zvesto in velikodušno do smrti.

Daj nam, da te bomo nekoč skupaj z vsemi odrešenimi slavili v nebeški domovini.

Polno svetišče je bogato besedilo spremljalo v molku in zbranosti. Z misijonarji smo doživljali važnost povezanosti z Bogom pri tako važnem delu v Cerkvi.

Ker je rakovniško svetišče eno od štirih v ljubljanski nadškofiji, kjer je v Marijinem letu mogoče dobiti popolni odpustek, smo molili tudi v ta namen in se nato izročili Mariji Pomočnici, Materi Cerkve:

Sveta Devica Marija, Odrešenikova in naša mati! V letu milosti bodi naša Srednica in Pomočnica!

Izprosi nam milost, da v tvojem letu ob tvojem zgledu prenovimo svoje krščansko življenje.

Pomagaj nam, potujoči Cerkvi, da izročimo v tretje tisočletje krščanstva živ zaklad vere, upanja in ljubezni.

Marija, milosti polna, naj bomo povsem tvoji in po tebi Kristusovi. S svojim Sinom nas blagoslovi, Devica Marija.

Lep dan smo doživeli ob Mariji. Prihodnje leto bo praznik še lepši, če se nas bo zbralo še več. Ob Mariji doživljamo dar božjega otroštva in njene materinske ljubezni.

Marijino leto je Slovincem zelo blizu. Številne župnijske in podružne cerkve so posvečene Materi božji. Nekatere med njimi so v zgodovini našega naroda imele pomembno vlogo. Bile so duhovna središča, kraji milosti in molitve.

MARIJANSKI KOLEDAR '88 predstavlja 12 Marijinih podob iz različnih romarskih svetišč.

ŽEPNI KOLEDARČEK pa prinaša eno najlepših don Boskovich podob, delo našega znanega slikarja Božidarja Jakca.

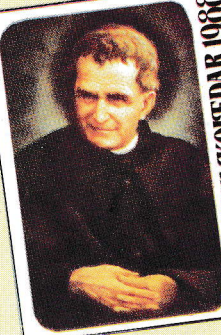
Koledarja bosta na voljo v vseh župnijskih uradih in pri prodajalcih verskega tiska. Cena 600 dinarjev.

Mali božji
Tolalica žalostnih
v Logu pri Vipavi

1 D	Novo leto — Marija, božja Mati	16 S	Marcel, po: Berart, muš.
2 S	Bazilij, šk-c; uč: Gregor, šk-c; uč.	17 N	2. nedelna nedelja — Anton (Zvonko), pošk.
3 N	2. nedelja po božiču — Geronova, dev.	18 P	Margjela Ogjina, ved: Piska, muš.
4 P	Angela, ved: Piska, op.	19 T	Klari, sv: Marij, muš.
5 T	Simona, pošk: Milena, dev.	20 T	Fabjan, muš: Svetlobojn (Boskova), muš.
6 S	Dospodero razglajanje — Trije kralji	21 C	Agnes Hada, Janja, muš: Rastko, šk.
7 S	Rajmund, duh: Valentin (Zdrevko), šk.	22 P	Vincenij (Vinco), Znanjci, šk-c; muš.
8 P	Severin, muš: Hribčan, op.	23 S	Emmerigiana, muš: Kofarnc, šk.
9 S	Julijan, muš: Erhard, šk.	24 N	3. nedelna nedelja — Francisk, Šol, šk-c; uč.
10 N	Jakovov krsi — Agustin, op.	25 P	Sprejemitev op: Rada, Štepec, okum; osemine
11 P	Pavel Ogiljski, šk: Todorci, op.	26 T	Timošija v tk, šk: Pavla, op.
12 T	Tatjana (Tanga), muš: Alfred, op.	28 T	Tomaz Akomski, v: Janja, op.
13 S	Veronika, dev: Hilari (Radošič), šk.	29 C	Vincentij, šk: Julijan (Bosko), op:š.
14 C	Feliks (Bračko), šk: Oton, muš.	30 S	Mariča, muš: Francina, dev.
15 P	Pavel, pošk: Hrabar, op.	31 N	4. nedelna nedelja — Janja (Boska), ved: Svetlobojnci

Rakovniška 6 tel. 217-406
61108 Ljubljana p.p. 4

MARIJANSKI KOLEDAR 1988
z Božidarjem Jakcem, sv. Janezom Boskom

JANUAR	FEBRUAR	MAREC	APRIL
1 D. Janja	1 D. Bled	1 D. Vel. Sreda	1 D. Vel. Sreda
2 S. Kralji	2 S. Martin	2 S. Vel. Poned.	2 S. Vel. Poned.
3 N. Božič	3 N. Adrijan	3 N. Vel. Tor.	3 N. Vel. Tor.
4 P. Anđel	4 P. Janko	4 P. Vel. Četr.	4 P. Vel. Četr.
5 T. Anđel	5 T. Janja	5 T. Vel. Pet.	5 T. Vel. Pet.
6 S. Anđel	6 S. Janko	6 S. Vel. Sob.	6 S. Vel. Sob.
7 C. Anđel	7 C. Janko	7 C. Vel. Ned.	7 C. Vel. Ned.
8 P. Anđel	8 P. Janko	8 P. Vel. Ned.	8 P. Vel. Ned.
9 S. Anđel	9 S. Janko	9 S. Vel. Ned.	9 S. Vel. Ned.
10 N. Anđel	10 N. Janko	10 N. Vel. Ned.	10 N. Vel. Ned.
11 P. Anđel	11 P. Janko	11 P. Vel. Ned.	11 P. Vel. Ned.
12 T. Anđel	12 T. Janko	12 T. Vel. Ned.	12 T. Vel. Ned.
13 S. Anđel	13 S. Janko	13 S. Vel. Ned.	13 S. Vel. Ned.
14 C. Anđel	14 C. Janko	14 C. Vel. Ned.	14 C. Vel. Ned.
15 P. Anđel	15 P. Janko	15 P. Vel. Ned.	15 P. Vel. Ned.

IZDALE KNJIZICE LAUBLJANA RAKOVNIK
Božidar Jakca, Sv. Janez Bosko